

Luterilainen

N:o 5 2026 ❄ 1926 – 2026 ❄ 101. VUOSIKERTA

Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi.

Joh. 8:31, 32

Hän ohjaa minut oikealle tielle nimensä tähden.

(Ps. 23:3)

Oikea tie on usko eli armo Kristuksessa, joka tekee vanhurskaaksi. Sitä tietä ohjataan *niitä*, jotka antavat itseänsä ohjata, jotka ovat sävyisiä, kuuliaisista ja jotka eivät itsepintaisesti pysy omassa mielessään, ajatuksissaan ja käsityskannassaan. Sen näet, joka antaa itseään ohjata, täytyy olla nöyrä, hän ei saa missään riippua niin kiinteästi, ettei voisi olla valmis jättämään sen minä silmänräpäyksenä tahansa. Tässä siis tarvitaan uskoa, toisin sanoen armoa, joka opettaa meitä luopumaan itsestämme ja jalkoihimme tallaamaan kaiken oman olemisemme ja tekemisemme. Tämä on kaita tie. David sanookin, ettei hän itse, vaan

MARTTI LUTHER

Herra armonsä kautta ohjaa häntä. Tällaista ohjaamista vastaan näet ponnistaa luonto; sen tähden hän tunnustaakin, että hän pikemminkin tulee ohjatuksi, kuin että hän itse itseään ohjaa, ennemmin antaa Herran tehdä ja toimia, kuin että hän itse mitään tekee. Ja Herra tekee tämän *nimensä tähden*: että hänen nimensä tulisi ylistetyksi; sillä armoa eli uskoa ja vanhurskautta annetaan ilmaiseksi ja lisätään ilmaiseksi, ettei ihminen ylpeilisi, vaan ylistäisi Jumalaa.

Martti Luther
– *Mannaa Jumalan lapsille*

Herran nimi

*Meidän apumme on Herran nimi, hänen,
joka on tehnyt taivaan ja maan.*

(Ps. 124:8)

Tässä meille opetetaan, että syntiä, kuolemaa ja muuta vaaraa vastaan ei ole mitään muuta apua kuin Herran nimi. Ellei niin olisi, me laukeaisimme kaikenlaiseen syntiin, pilkkaan ja eksytykseen. Mutta meidän apumme on Herran nimi, joka varjelee meidät niistä ja ylläpitää uskomme ja elämämme vastoin maailmaa ja perkelettä. Tämä jae opettaa meille, niin kuin tämä koko psalmikin, että Jumala koettelee pyhiänsä ja sallii heidän joutua syvälle tuskaan ja hätään, aivan kuin suuriin vesiin, niin että luullaankin heidän jo olevan hukassa. Mutta Jumala antaa tämän ohessa sen lohdutuksen, ettei hän lopulta kuitenkaan omiansa hylkää. Hän tahtoo vain meidän sellaisista esimerkeistä oppivan tuntemaan hänen tahtoansa. Hän koettelee omiansa Egyptin ahjossa, siten kuolettaakseen vanhaa ihmistä kaikkine tekoineen ja opettaakseen meitä etsimään apua ainoastaan Herralta Jumalalta. Tämä on kaikkien koettelemusten ja kärsimysten tarkoitus. Ei kukaan tule kristityksi ainoastaan ajattelemalla ja opettelemalla; täytyy myös ryhtyä tosi toimeen, toisin sanoen, täytyy kantaa ristiä. Tämä kukistaa lihamme mitättömäksi, niin että ihminen on epätoivoinen omista voimistaan, luottaa Jumalan apuun ja odottaa sitä kärsivällisesti ja hartaasti toivoen. Sillä niin on Jumalan armollinen tahto, emmekä saa muodostaa itsellemme muuta käsitystä Jumalasta, kuin

että hän tahtoo meitä auttaa hädässämme ja vapauttaa meidät epätoivosta ja kaikesta onnettomuudesta. Joka tämän on oppinut, se on tässä taistelussa melkein puoleksi voittanut. Ne taas, jotka eivät siitä mitään tiedä ja joutuvat koettelemukseen, tekevät saatanan tahdon mukaan niin, että he joko kokonaan ovat toivottomat tai etsivät muuta apua.

Oppikaamme tästä, että Jumala aina harjoittaa pyhiänsä ja antaa vesiin hyökkyä heidän ylitsensä. Hän sallii viritettävän pauloja eteemme ja koettelee meitä, ei tuhotuksensa meidät, vaan näyttääkseen meidän heikkoutemme ja opettaakseen meitä toivomaan hänen apuunsa. Autuas on se, joka tämän tajuaa. Liha katsoo vain vihollisen voimaa ja suurta joukkoa sekä lisäksi omaa viheliäisyyttänsä ja heikkouttansa, mutta se ei toivo Jumalaan eikä odota häneltä apua. Sen tähden tämä psalmin päätelmä on tarpeellinen: *”Meidän apumme on Herran nimi, hänen, joka on tehnyt taivaan ja maan”*. Se on lyhyt lause, mutta se antaa meille ihanan opetuksen ja lohdutuksen, jota me tähän aikaan kipeästi tarvitsemme. Me näemme, kuinka maailma vainoaa evankeliumin oppia. Ja mitä me olemme niin suuren maailman voiman rinnalla? Kuitenkin me saamme kokea, ettei meitä kokonaan hyljätä, vaan me olemme turvassa luottaen siihen apuun, joka on Jumalan kädessä. Nämäkin sanat, jotka profeetta tässä sanoo, ovat myös ilmaus voittavasta ja riemuitsevasta uskosta. On kuin hän sanoisi: Minun Jumalani ja auttajani on hän, joka on tehnyt taivaan ja maan. Te viholliset, osoittakaa minulle joku, joka on hänen kaltaisensa! Profeetta asettaa siis suurta vaaraa ja kiusausta vastaan kaikkivaltiaan Jumalan, nielaisten aivan kuin henkäyksessä koko maailman ja helvetin kaiken pahuuden, niin kuin suuri tuli kuluttaa pienen vesipisaran. Mitäpä on maailma kaikkine valtoineen, varustuksineen ja rikkauksineen sen rinnalla, joka on tehnyt taivaan ja maan! Maailma vihastukoon, minkä tahtoo, kunhan meillä vain on tämä apu. Vaikka meidän täytyykin vähän kärsiä, niin me kuitenkin lopulta saamme voiton.

Martti Luther
– *Hengellinen virvoittaja*

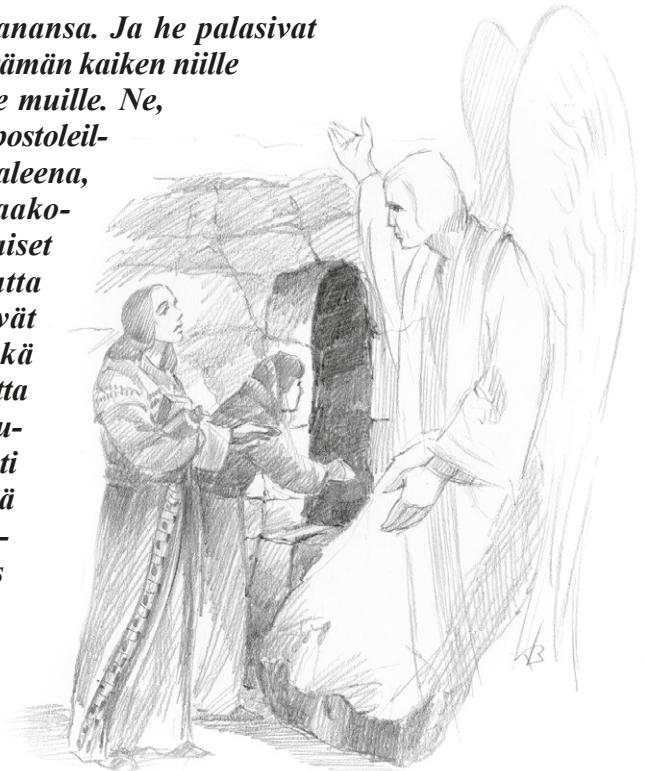
Hän on noussut ylös

(Luukkaan evankeliumi 24:1–12)

Mutta viikon ensimmäisenä päivänä he ja eräitä muita naisia tuli hyvin varhain haudalle tuoden mukanaan valmistamansa hyvähajuiset yrtit. He huomasivat kiven vieritetyksi pois haudalta. He menivät sisälle, mutta eivät löytäneet Herran Jeesuksen ruumista. Tapahtui, että kun he olivat tästä ymmällä, katso, kaksi miestä seiso heidän edessään säteilevissä vaatteissa. He pelästyivät ja kumartuivat kasvoilleen maahan. Miehet sanoivat heille: "Miksi etsitte elävää kuolleiden joukosta? Ei hän ole täällä, hän on noussut ylös. Muistakaa, kuinka hän puhui teille vielä ollessaan Galileassa, sanoen: 'Ihmisen Poika pitää antaa syntisten ihmisten käsiin ja ristiinnaulita ja kolmantena päivänä hän on nouseva ylös.'"

He muistivat hänen sanansa. Ja he palasivat haudalta ja ilmoittivat tämän kaiken niille yhdelletoista ja kaikille muille. Ne, jotka kertoivat tämän apostoleille, olivat Maria Magdaleena, Johanna ja Maria, Jaakobin äiti, sekä muut naiset heidän kanssaan. Mutta näiden puheet näyttivät heistä turhilta, eivätkä he uskoneet heitä. Mutta Pietari nousi, juoksi haudalle ja kun hän kurkisti sisään, hän näki siellä olevan ainoastaan käärinliinat. Hän meni pois ihmetellen mielessään, mitä oli tapahtunut.

• • •

Rakas Jeesuksen Kristuksen seurakunta! Kristus on ylösnoussut! Totisesti ylösnoussut!

Tänään kuulemme saarnan siitä aamusta, jona meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesus Kristus nousi kuolleista, niin kuin se on kuvattu Luukkaan evankeliumin 24. luvussa.

Tämä iloinen tapahtuma — Kristuksen ylösnousemus — on niin suuri ja merkittävä, koska se yhdistää meidät toisenlaiseen tulevaisuuteen, tulevaisuuteen kuoleman jälkeen. Kuolema ei lopeta elämäämme.

Kristukseen uskovat, jotka uskovat, että Kristus kuoli ja nousi kuolleista meidän puolestamme, perivät uuden ruumiin iankaikkisesti, ruumiin, joka on Kristuksen ruumiin kaltainen, se on ruumis ilman syntiä.

Kylvetään sielullinen ruumis, syntinen ruumis, mutta nousee hengellinen ruumis (1 Kor. 15:44).

Millainen on hengellinen ruumis? Se on ruumis, johon ihminen luotiin Eedenin puutarhassa, ruumis ilman syntiä, ja joka voi astua taivasten valtakuntaan, kun Jumala kutsuu, ja olla Jumalan kanssa iankaikkisuudessa!

Jos Kristus olisi jäänyt hautaan, syntimme olisi annettu meille anteeksi, mutta vain tässä elämässä. Silloin Kristus olisi meidän toivomme vain tässä elämässä.

Paavali kuitenkin kirjoittaa: *"Jos olemme panneet toivomme Kristukseen ainoastaan tätä elämää koskien, olemme kaikkia muita ihmisiä kurtajemat."* (1 Kor. 15:19)

Mutta kiitos olkoon Jumalalle, Kristus on totisesti ylösnoussut, ja me voimme olla varmoja, että lyhyen kuolemassa lepäämisen jälkeen mei-

dät herätetään kuolleista, niin kuin Kristuskin.

Mikä ilo! Kristus on ylösnoussut! Totisesti ylösnoussut!

Kristuksen kautta – kuolema on kukistettu, se ei voi enää pelottaa kristittyjä, koska he tietävät, että kuoleman jälkeen he saavat levätä Aabrahamin helmassa niin kuin Lasarus ja sitten tulla herätetyksi uudessa hengellisessä ruumiissa viimeisenä päivänä.

On kuitenkin yhtä tärkeää ymmärtää, että kun minä kuolen, menen paratiisiin lähes välittömästi, niin kuin Kristus sanoi rikolliselle ristillä vieressään: *"Totisesti sanon sinulle: tänä päivänä pitää sinun olla minun kanssani paratiisissa."* (Luuk. 23:43)

Tämä tarkoittaa, että hyvin pian kuoleman jälkeen, tänä päivänä – Kristuksen sanojen mukaan – minä olen Herrani kanssa. Vain minun ruumiini on haudassa odottamassa ylösnousemuksen päivää, mutta minun sieluni ei joudu odottamaan tuhansia vuosia – vaikka tuhansia vuosia kullisikin tämän maan päällä!

Jumala elää *"iankaikkisessa tänään-hetkessä"*. Ja niin kun minä kuolen, astun tähän *"iankaikkiseen tänään-hetkeen"*. Ihmiset maan päällä elävät tilassa ja ajassa. Niinpä he odottavat viimeistä päivää ja kuolleiden ylösnousemusta. Mutta sillä, joka on astunut *"iankaikkiseen tänään-hetkeen"* ja elää siinä, ei ole aikaa kulumassa kuolinpäivänsä ja viimeisen päivän välillä.

On suuri rohkaisu ja lohtu kuulla Kristuksen sanovan nämä sanat rikolliselle ristillä – *"Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä pitää sinun*

oleman minun kanssani paratiisissa."

• • •

Mutta ensimmäinen pääsiäis-
aamu oli toisenlainen.

Kukaan elävistä ei tuolloin vielä tiennyt edellä mainittua. Tuolloin Kristuksen seuraajilla oli vain epätoivoa ja surua suuren Mestarin äkillisestä kuolemasta. Hän oli kuollut ja haudattu hautaan perjantai-iltana. Yksi asia oli vielä jäljellä – voidella kuollut öljyllä, ja sitten kaikki olisi ohi.

Aiemmin oli ollut toivoa, unelmia, että uudet ajat koittaisivat, että Jeesus hallitsisi Jumalan asettamana kuninkaana ja että rauhan valtakunta tulisi, valtakunta ilman Rooman valtaa.

Kaikki Jeesuksen elässään sanomat sanat, että Hän nousisi ylös kolme päivää kuolemansa jälkeen, oli unohdettu. He eivät myöskään enää soveltaneet näitä psalmin sanoja Kristukseen: *"Sillä sinä et hylkää sieluani kuolemaan etkä salli Pyhäsi nähdä katoavaisuutta."* (Ps. 16:10) Kristuksen kuolema oli järkytys Hänen seuraajilleen.

Mutta naiset tunsivat käytännön asiat, päivittäisen työn ja sen, mitä on tehtävä, kun ihminen on kuollut ja haudattu. Jo perjantai-iltana ennen sapatia *"palattuaan kotiinsa he valmistsivat hyvänhajuisia yrtejä ja voiteita"* (Luuk. 23:56) mennäkseen haudalle varhain viikon ensimmäisenä päivänä sapatin jälkeen antaakseen viimeisen kunnian kuolleen.

Tämän päivän raamatuntekstimme alkaa kertomuksella tapahtumista, jotka tapahtuivat viikon ensimmäisenä päivänä, hyvin varhain aamulla

heti sapatin jälkeen.

Tämä ensimmäinen aamu on ainutlaatuinen, koska tuolloin Kristus oli jo noussut ylös, mutta kukaan maan päällä ei vielä tiennyt sitä. Ja kun Kristuksen lähimmätkin saivat tietää, kukaan ei ymmärtänyt, mitä todella oli tapahtunut.

Monille, monille tässä maailmassa tämä pääsiäispäivä tänään on samanlainen. Kristus on ylösnoussut. Hän on noussut ylös myös heidän puolestaan, mutta he elävät ikään kuin sitä ei olisi tapahtunut; mutta jos he tietävätkin, niin he eivät pidä sitä kovin tärkeänä itselleen, koska he eivät ymmärrä, koska he eivät elä uskossa.

Niinpä Jeesuksen opetuslapset, vaikka he olivat kuulleet etukäteen Jeesuksen sanat Hänen ylösnousemuksestaan kolmantena päivänä, eivät tuon kolmannen päivän koittaessa näyttäneet ymmärtäneen näitä sanoja. He olivat jopa unohtaneet nämä sanat tapahtumien pyörteiden keskellä.

Naiset, jotka pitivät Jeesusta opettajanaan ja olivat siksi lähes kiintyneet Häneen kuin isäänsä, menivät haudalle, jossa he luulivat Jeesuksen kuolleen ruumiin makaavan. Heidän järkensä ei voinut sanoa heille muuta – jos he olisivat pitäneet mielessään Jeesuksen sanat, tilanne olisi ollut toinen – mutta nyt heidän mielensä sanoi, että kuollut oli haudassa, johon hänet oli haudattu. Se ei ollut ensimmäinen kerta, kun he menivät voitelemaan kuollutta öljyllä.

Kun he menivät haudalle, he näkivät, että kivi oli vieritetty pois. Markuksen evankeliumi kertoo, että

kävellessään he ihmettelivät, kuinka he naisina – siis ne, joilla ei ollut miehen voimaa – pystyisivät vierittämään pois kiven, joka oli haudan edessä. Niinpä ensimmäinen yllätys, ensimmäinen hämmennys oli, että kivi oli vieritetty pois, sisäänkäynti hautaan oli avoin. Ilmeisesti joku oli tullut ennen heitä. Se voitiin vielä selittää järjellä. Mutta seuraavaa oli vaikeampi selittää.

He menivät hautaan sisään eivätkä löytäneet Herran Jeesuksen ruumista! Naiset olivat täysin ymmällään. Niin kuin meistä jokainen olisi ollut. Jo perjantai-iltana kaikki hyvänhajuiset öljyt oli valmistettu. He olivat valmistuneet työhönsä koko lauantain.

Mitä nyt? Mitä on tapahtunut? Mistä etsiä Jeesuksen kuollutta ruumista?

Jumala ei sallinut heidän piinata itseään tietämättömyydessä pitkään. Jumala lähetti heille sanansaattajia – enkeleitä – seisomaan heidän viereensä – loistavissa vaatteissa, loistavan kuin salama.

Jumalan enkelien edessä ihmisen ensimmäinen reaktio on aina pelko. Näin oli myös tällä kertaa, naiset olivat nyt vielä enemmän peloissaan.

Jumalan enkelien, sanansaattajien, tehtävä on julistaa Jumalan sanomaa. Näin he tekevät myös tällä kertaa. He julistavat pääsiäisen sanomaa: *Jeesus on ylösnoussut!* Miksi te etsitte elävää kuolleitten joukosta? Muistakaa, mitä Hän puhui teille!

Sitten enkelit muistuttavat näitä naisia sanoista, jotka he kuuluivat itse Jeesuksen suusta: *Ihmisen Poika pitää annettaman syntisten ihmisten käsiin ja ristiinnaulittaman ja kol-*

mantena päivänä nouseman ylös.

Mekin kokoonnumme jumalanpalveluksiin, jotta Jumala – jotta Jumalan enkelit-sanansaattajat – muistuttaisivat meitä siitä, että Kristus on ylösnoussut, sillä *"jos Kristus ei ole noussut kuolleista, niin turha on meidän saarnamme, ja turha on myös meidän uskomme"*.

Silloin naiset muistivat nämä Jeesuksen sanat.

Luukas kuvaa sen meille niin lyhyesti. Ymmärsivätkö he, mitä todella oli tapahtunut? Tuskin.

Voimme ymmärtää tämän apostolien reaktiosta. Nämä naiset menivät nyt suoraan apostolien luo, jotka olivat kaikki yksitoista vielä yhdessä. Huudahtivatko apostolit iloisesti: *kyllä, totisesti, Jeesus kertoi meille sen! Kuinka emme ymmärtäneet sitä? Miksi unohdimme sen?* Ei! Apostolien mielestä naisten kertoma kuulosti sadulta, jopa järjettömyydeltä. Kyllä, järjettömyydeltä!

Siksi meidän ei tarvitse vaipua epätoivoon, jos evankeliumia, jota julistamme, pidetään myös keksittyä tarinana epäuskoisten keskuudessa. Siltähän se todellakin kuulostaa aluksi Älkäämme kieltäkö sitä! Ja niin oli sinä ensimmäisenä päivänä myös apostolien kohdalla, jotka olivat kuulleet nämä sanat itse Jeesuksen suusta: *"Ihmisen Poika pitää annettaman syntisten ihmisten käsiin ja ristiinnaulittaman ja kolmantena päivänä nouseman ylös."*

Niin – vaikka kaikki ihmiset kuolivat Aadamissa – ja myös Kristus kuoli, mutta Kristus kuoli meidän sijassamme, ei siksi, että Hän itse olisi syntiä tehnyt.

Vielä tärkeämpää on kuitenkin, että Kristuksen ylösnousemus todistaa, että Kristuksessa kaikki ne, jotka kuolevat Aadamissa, tehdään eläviksi.

Kristus on noussut kuolleista, ensi hedelmänä kuoloon nukkuneista, .. Sillä niin kuin kaikki kuolevat Aadamissa, niin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa (1 Kor. 15:20, 22)!

Tämän päivän raamatun teksti päättyy jakeeseen, joka kertoo, että Pietari nousi ja juoksi haudalle ja varmisti itse, että hauta oli tyhjä.

Jäljellä olivat vain käärinliinat, joihin Jeesuksen ruumis oli kääritty perjantai-iltana.

Pietari lähti haudalta ihmetellen itseksensä. Tämä on uskon ensimmäinen merkki – kun ihminen ei kiellä evankeliumia, vaan vielä ihmettelee: onko se todella mahdollista!

Meidän on kiitettävä Jumalaa ja kiitettävä Jeesusta Kristusta siitä, ettei Hänen palvelutyönsä täällä maan päällä päättynyt ristinkuolemaan!

Myös apostolit tarvitsivat kuulla Jeesuksen sanat ymmärtääkseen evankeliumin täysin, ymmärtääkseen sen kokonaan.

Ja ylösnoussut Jeesus ilmestyi apostoleille ja sadoille muille. He kaikki näkivät omin silmin ylösnoussun Jeesuksen Kristuksen ja kuuntelevat Hänen opetustaan.

Kun Jeesus nousi taivaaseen opetuslasten silmien edessä, Pyhän Hengen oli vielä tultava antamaan opetuslapsille rohkeutta ja voimaa tunnustaa Jeesusta loppuun asti — jopa tunnustaa uskonsa marttyyreina.

Siksi meidänkin on oltava nöyriä sekä oppimisessa että muiden opet-

tamisessa.

Jos toinen ei pitkään aikaan tule rohkeaksi Jeesuksen todistajaksi, muistakaamme apostolit ylösnousemuksen päivänä, jotka oltuaan Jeesuksen kanssa muutaman vuoden ajan, mutta eivät vielä ymmärtäneet kaikkea.

Rukoilkaamme, että Pyhä Henki tulisi ja valaisisi sydämemme ja niiden sydämet, joille julistamme ylösnoussutta Jeesusta.

Kirjoittakoon Pyhä Henki nämä sanat sydämiimme: Jeesus on ylösnoussut, todellakin ylösnoussut!

Jokainen, joka uskoo Häneen, on vanhurskautettu.

Sen tähden: *"Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä. Hän on suuren laupeutensa mukaan uudestisyntyttänyt meidät elävään toivoon Jeesuksen Kristuksen kuolleistanousemisen kautta, turmeltumattomaan, saastumattomaan ja katoamattomaan perintöön. Se on taivaissa säilytettynä teitä varten, jotka Jumalan voimasta uskon kautta varjellutte pelastukseen..."* (1 Piet. 1:3–5)

Ylösnoussut Jeesus todistaa teille kaikille myös tänään:

"Minä olen ylösnousemus ja elämä. Se, joka uskoo minuun, elää, vaikka olisi kuollut..." (Joh. 11:25)

Kristus on ylösnoussut!

"Herra on totisesti noussut ylös..." (Luuk. 24:34)

Halleluja!

Aamen.

Evankeliumin jumalallinen alkuperä

2397. Evankeliumia sanotaan ilmoitukseksi, ja se pysyy ilmoituksena. Sillä siitä ei löydy mitään hengellisessä oikeudessa, ei missään paavien laeissa, sanotaanpa niitä dekretaaleiksi, klementiineiksi, lahkoiksi, ekstravaganteiksi (paavin epävirallisiksi dekretaaleiksi), ei keneltäkään summistilta, ei keneltäkään Sententiarumin kirjoittajilta, munkkien saarnoista, sääytyjen ordinaatioista, Raamatun ordinariuksilta eikä luostareista, mistään munkkien ja nunnien säännöistä, mistään saarnakirjoista, mistään kirkolliskokousten päätöksistä, Hieronymokselta, pyhäältä Gregoriukselta, teologien väitöskirjoista, korkeakoulujen luennoista, messuista ja vigilioista, minkään seurakunnan seremonioista, mistään määräyksistä sieluja varten, lahkojen veljeskunnista, toiviomatkoista millekään paikakunnalle, Marian ja pyhimysten palvonnasta, mistään bullien aneista, ei paavin koko kansliasta, ei paavin koko hovista eikä yhdenkään piispan hovista. Et löydä evankeliumista yhtään mitään mistään näistä, vaan ennemminkin tämän ilmoituksen pelkkää estelyä ja silmänlumetta.

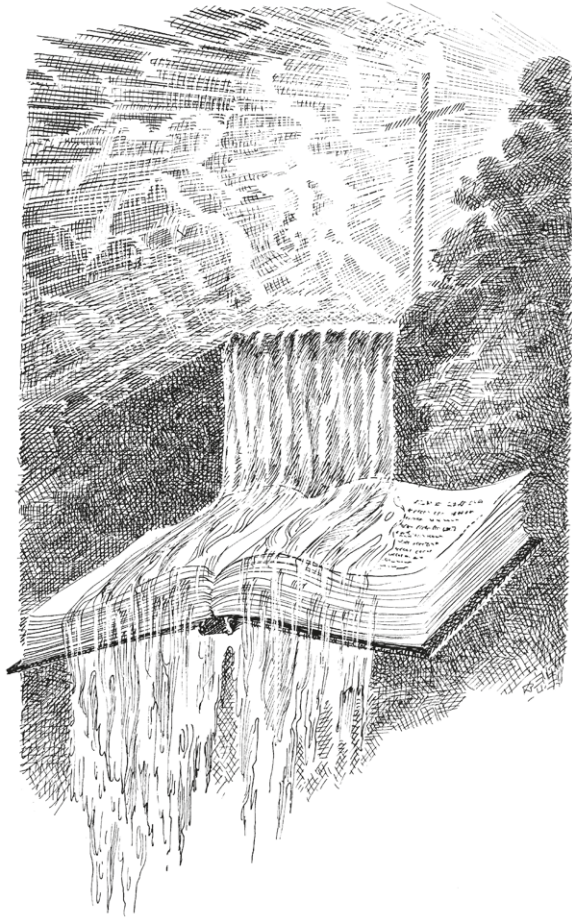
W² V, 1154.

2398. Evankeliumi on sellainen saarna, jota kukaan ihminen ei ole sepittänyt, kuten myös pyhä Pietari toisessa kirjeessään sen toisessa luvussa jakeessa 21 sanoo: *"Mitään profetiaa ei ole koskaan tuotu esiin ihmisen tahdosta, vaan Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet sen, minkä saivat Jumalalta."* Samoin Herra Kristus sanoo, Matt. 10:20: *"Sillä ette te itse puhu, vaan Isänne Henki puhuu teissä."* Evankeliumia sanotaan taivaasta tulevaksi myös sen tähden, että järki ei sitä ymmärrä eikä tiedä, että Jumala antoi Poikansa minun tähteni, että Poika lähetettiin maailmaan, tuli ihmiseksi ja kuoli minun tähteni. Siksi kukaan ei voi saarnata eikä keksiä sellaista oppia, vaan se tulee ylhäältä ihmeellisellä tavalla ilman ihmisen myötävaikutusta (Joh. 3:27). Toisin sanoen: evankeliumi on taivaallinen saarna, ei ihmishänä, eikä sitä löydy mistään maallisesta valtakunnasta. Niinpä kaikki muut, keksityt opit ovat vääriä ja perkeleen oppeja, sillä ne eivät tule taivaasta.

W² III, 955.

2399. Jumala on lähettänyt pyhän evankeliumin maailmaan ja julistuttanut sitä. Sitä varten ei kukaan ole koskaan työskennellyt eikä sitä etsinyt ja anonut. Ennen kuin kukaan edes sitä ajatteli, Jumala tarjosi ja lahjoitti meille tämän armon ja vuodatti sen runsaasti kaikkien päälle, jotta hänellä olisi yksin siitä kerskaus ja kiitos ja me lukisimme hänelle yksinomaan ansion ja voiman. Sillä se ei ole meidän tekoamme, vaan yksinomaan hänen tekoaan. Koska siis kiitos ei kuulu meille, emme saa ylpeillä, ikään kuin se olisi meidän tekoamme, vaan ylistää ja kiittää häntä siitä, että hän on lahjoittanut meille evankeliumin ja siinä voiman perkelettä, kuolemaa ja kaikkea onnettomuutta vastaan.

W² IX, 1348.

Luther ja evankeliumi

Jeesuksen ystävät

Helluntaipäivänä

Jos te pidätte minun käskyni, niin te pysytte minun rakkaudessani, niin kuin minä olen pitänyt Isäni käskyt ja pysyn hänen rakkautessaan. Tämän minä olen teille puhunut, että minun iloni olisi teissä ja teidän ilonne tulisi täydelliseksi. Tämä on minun käskyni, että te rakastatte toisianne, niin kuin minä olen teitä rakastanut. Sen suurempaa rakkautta ei ole kenelläkään, kuin että hän antaa henkensä ystävänsä edestä. Te olette minun ystäväni, jos teette, mitä minä käsken teidän tehdä. En minä enää sano teitä palvelijoiksi, sillä palvelija ei tiedä, mitä hänen herransa tekee; vaan ystäviksi minä sanon teitä, sillä minä olen ilmoittanut teille kaikki, mitä minä olen kuullut Isältäni. Te ette valinneet minua, vaan minä valitsin teidät ja asetin teidät, että te menisitte ja kantaisitte hedelmää ja että teidän hedelmänne pysyisi: että mitä ikinä te anotte Isältä minun nimessäni, hän sen teille antaisi. Sen käskyn minä teille annan, että rakastatte toisianne. (Joh. 15:10–17)

Helluntaina, lähes 2000 vuotta sitten, perustettiin uuden liiton seurakunta. Se on ainoa yhdyskunta maan päällä, jonka Jumala on perustanut. Sen tähden eivät helvetin portitkaan voi sitä kukistaa. Näille uuden liiton seurakunnan jäsenille Jeesus antaa tekstissämme sangen kauniin nimen. Hän sanoo: »*Te olette minun ystäväni.*» Me tavallisesti ajattelemme enemmän sitä, että Jeesus on meidän ystävämmä. Hän onkin todella paras ystävä. Uskovainen tietää kokemuksesta: »*Vaikk' ystäväin seasta etsiske-lin, En löytänyt vertaista hällen.*»

Muut ystävät voivat unohtaa, mutta Jeesus muistaa meitä alati. Muut voivat pettää, mutta Jeesus pysyy uskollisena. Muut voivat ymmärtää meitä väärin, mutta Jeesus tuntee meidät aina oikein, silloinkin, kun emme itsekään tunne itseämme. Väliin parhainkaan ystävä ei voi meitä auttaa, mutta Jeesus voi ja tahtoo auttaa meitä aina ja kaikissa olosuhteissa. Siksi veisaammekin:

»*Jeesus parhain ystäväni,
jonk' ei ole vertaista,
auta, etten ikänäni
hylkää sua, en unhota.*» (*)

*) Jakob Arrhenius, VK 1938, N:o 315:1, ASELK:n VK, N:o 304:1.

Mutta ystävyyshän on molemminpuolista. Siksi Jeesus sanoo meille, jotka muistamme häntä ystävänamme: *»Te olette minun ystäväni.»* Olemme Jeesuksen ystävinä tänään koolla siinä toivossa, että ystävyys-suhteemme häneen lujittuisi. Pyydän siis tekstini johdolla esittää teille: Mitä merkitsee se, että olemme Jeesuksen ystävät.

Meillä on ystäväen edut

Jeesuksen ystävinä saamme nauttia tavattoman suuria etuja.

Me olemme Jeesuksen valittuja, niin kuin hän sanoo: *»Te ette valinneet minua, vaan minä valitsin teidät.»* Mehän olimme valinneet synnin ja kuoleman, sillä me olimme kaikki vihan lapsia. Me raukat emme olisi Kristuksesta huolineet emmekä voineet häneen uskoa. Olimme tottelemattomuuden lapsia, *»vaelsimme lihamme himoissa, noudattaen lihan ja ajatusten mielitekoja, ja olimme luonnostamme vihan lapsia niin kuin muutkin»* (Ef. 2:3). Mutta sulasta armosta, käsittämättömässä rakkautensa Jeesus valitsi meidät, ennen kuin maailman perustus oli laskettu. Sen tähden hän on meidät evankeliumillaan kutsunut, lahjoillaan valaissut, saattanut meidät uskoon ja antanut meille Pyhän Hengen. Tätä armovalinnan sanomatonta etua me emme kykene selittämään. Tiedämme vain, että valitsemisemme on tapahtunut sulasta armosta ja että sen sinetiksi ja pantiksi olemme saaneet lapseuden Hengen, jossa huudamme: *»Abba! Isä!»*

Meillä on myös se etu, että hän on ilmoittanut meille kaikki, koko

armoneuvonsa. *»Ystäviksi minä sanon teitä, sillä minä olen ilmoittanut teille kaikki, mitä minä olen kuullut Isältäni.»* Me avaamme sydämemme ainoastaan valituille ystäville. Sellaisiksi ystäviksi me olemme päässeet, sillä Jeesus on ilmoittanut meille kaikki, mitä oli Jumalan sydämessä. Koko Jumalan pelastusneuvo ja kaikki autuuden kalliit opinkappaleet olemme saaneet tulla tuntemaan, ja niitä meille yhä kirkastetaan oikean saarnaviran kautta. Emme ole jääneet tietämättömiksi siitä, mitä varten laki on annettu. Meille on opetettu, että sen kautta on synnin tunto ja että se osoittaa meille, mitkä ovat oikeita hyviä töitä. Meille on kirkastettu, että Jeesus Kristus on syntiemme sovitus eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien. Olemme saaneet mennä tällaisina syntisraukoina suoraan välimiehemme Jeesuksen luo, joka ottaa vastaan, antaa synnit anteeksi ja tekee meidät iankaikkisesti autuaiksi. Olemme oppineet, että lapsina saamamme kaste on uudensyntymisen peso, jossa meille lahjoitettiin kaikki autuuden aarteet ja jossa Jumala teki kanssamme iankaikkisen liiton. Meitä on opetettu olemaan oikeita ja otollisia vieraita uuden liiton aterialla, jossa Jeesus antaa itsensä meille ravinnoksi. Meille on myöskin opetettu, kuinka meidän tulee vaeltaa evankeliumin arvon mukaisesti ja hänen kunniallisen armonsä kiitokseksi.

On kirkkoja ja kristittyjä, joilla on monista opinkohdista hämärät, jopa erheelliset käsitykset. Meille on suotu se suuri armo, että meitä on talutettu Jumalan omaan sanaan. Emme me

ole tätä millään tavalla ansainneet. Se on kaikki sulaa laupeutta, Jeesuksen ystävän kallis armoetu.

Meille on myös luvattu, että mitä ikinä anomme Isältä Jeesuksen nimessä, hän antaa sen meille. Me emme ole teoillamme ansainneet Jumalalta mitään muuta kuin rangaistusta. Mutta Jeesus on pyhällä elämällään ja ristinkuolemallaan ansainnut meille kaikkea hyvää monin veroin enemmän, kuin me anomme tai ymmärrämme. Rukoillessamme Jeesuksen nimeen me turvaamme hänen ansioonsa ja pyydämme sitä, mikä on hänelle otollista. Uskon rukous avaa meille kaikki taivaan tavara-aitat, ja koko luomakunta asetetaan palvelukseemme.

Jos löytyisi joku rikas mies, joka lupaisi kaikille anoville pienenkään rahasumman, kuinka pitkä jono kokoontuisikaan pyytäjiä! Miksi olemme niin hitaita pyytämään, kun Jeesuksen ystäville luvataan, että kaikkivoipa, armorikas Jumala antaa heille, mitä ikinä he anovat Jeesuksen nimessä? Oi veljeni, sisareni, etkö mitään tarvitse? Etkö tarvitse hengellisiä lahjoja — lisää uskoa, rakkautta, kärsivällisyyttä, ymmärrystä, kestävyyttä? Eikö ole yhtään heikkoa, langennutta, ahdistettua, halvattua, sokeaa, viholli-

sen riivaamaa, jota veisit Isän eteen? Eikö sinua ole käsketty rukoilemaan hänen valtakuntansa tuloa ja että hän lähettäisi työmiehiä eloonsa. Eikö kotisi, seurakuntasi ja kirkkokuntasi enää mitään tarvitse? Käyttäkäämme siis rukouksen ihmeellistä armoetua, jonka Jeesus on hankkinut kaikille ystävilleen!

Mutta Jeesuksen ystävinä meillä ei ole ainoastaan suuria etuja.

Meillä on myös ystävän velvollisuudet

Mitä Jeesus odottaa meiltä, ystäviltään? Hän odottaa ennen kaikkea, että pidämme hänen sanansa. »*Te olette minun ystäväni, jos teette, mitä minä käsken teidän tehdä.*» Sanan pitäminen on sanan uskomista. Kun omistamme Jeesuksen autuudeksemme, kun pitäydymme terveen opin sanoihin ja siis kaikkiin pyhän uskomme opinkohtiin sellaisina, kuin Pyhä Henki on ne meille Raamatun sanassa antanut, silloin todella pi-

dämme hänen käskynsä. Parjatkoot Raamatun arvostelijat meitä sanan orjiksi! Se on suloista orjuutta, kun olemme sidotut Herramme Jeesuksen terveellisiin sanoihin ja siihen oppiin, joka vie jumalisuuteen. Antaahan näet Jumalan sanan väärentämätön, puhdas oppi puhtaan uskon, puhtaan rauhan, puhtaan rakkauden, puhtaan ilon ja puhtaan elämän.

Uskossa sanaan pitäytyminen on myöskin sanan noudattamista vaeluksessamme. Silloin toimintamme yksilöinä, seurakuntina ja kirkkokuntana ojentuu sanan mukaiseksi. Se kyllä tuo vaivaa ja kärsimystä. Oma liha joutuu ristiinnaulituksi ja järkemme vangiksi uskonkuuliaisuuden alle. Lahkot, ulkokullatut, nimikristityt, järkeisuskoiset, maailma ja perkele karkaavat kimppuumme. Näin tulee ilmi, ketkä ovat todella Jeesuksen ystäviä, sillä Jeesus sanoo: *»Jos te minua rakastatte, niin te pidätte minun käskyni.»* Jeesuksen ystävien kallis velvollisuus on kärsiä hänen tähtensä vaivaa, ihmisten vihaa ja parjausta. Hänen tähtensä he ovat valmiit uhrauksiin, kärsimyksiin ja taisteluihin. Eräs etevä amerikkalainen luterilainen jumaluusoppinut on sanonut: *»Kirkon elämä voidaan suurin piirtein lukea sen taisteluista. Kansakunnan kunnia tai häpeä on luettavana sen sotakentillä, sillä ne osoittavat, minkä puolesta se on pannut alttiiksi poikiensa henget. Samoin myös nähdään kirkon kunnia tai häpeä siinä, minkä puolesta ja mitä vastaan se on taistellut; kuinka kalliina se on pitänyt sitä, minkä se on uskonut totuudeksi; mikä on se totuus, jonka se on omaksunut; kuin-*

ka paljon se on tehnyt ja mitä se on kärsinyt säilyttääkseen totuuden ja minkälainen tulos on ollut sen uhrauksista ja taisteluista.» Todistavatko meidän seurakuntiemme taistelut ja ahdistukset, että me olemme olleet Jeesuksen tosiystäviä? Saavatko uhrauksemme ja vaivannäkömme tulevaisuudessa todistaa sitä yhä kirikkaammin?

Jeesuksen ystävinä meidän tulee myös rakastaa toinen toistamme. *»Tämä on minun käskyni, että te rakastatte toisianne»*, sanoo Jeesus. Ja taas: *»Sen käskyn minä teille annan, että rakastatte toisianne.»* Ja vielä kolmannen kerran: *»Tämä on minun käskyni, että te rakastatte toisianne, niin kuin minä olen teitä rakastanut.»* Kuinka onkaan Jeesus meitä rakastanut! Hän kärsi kipumme, kantoi kuormamme ja sovitti syntimme antaen itsensä alttiiksi meidän edestämme. Näin hän tahtoo, että hänen ystävänsäkin pitävät rakkauden keskenänsä. Rakkaus ei anna loukata eikä pahoin kohdella veljiä. Rakkaus ei anna ylpeillä eikä käyttäytyä sopimattomasti. Rakkaus panee kantamaan veljien kuormia, kärsimään heidän heikkouksiaan ja antamaan anteeksi. Missä rakkaus puuttuu, siellä on pahoja luuloja, kateutta, parjausta, vihaa ja eriseuroja. Apostoli neuvoo meitä olemaan veljesrakkaudessa helläsydämissiä toisiamme kohtaan. Ja Jeesus sanoo: *»Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teillä on keskinäinen rakkaus»* (Joh. 13:35).

Kristittyjen rakkaus on toista kuin maailman lasten. Maailman lasten rakkaudessa on teeskentelyä,

imartelua ja itsekkyyttä. Meidän tulee rakastaa niin kuin Jeesus rakasti. Hän kärsi opetuslasten heikkouksia, mutta ei hän niitä hemmotellut. Hän antoi heille anteeksi, mutta ei hän heidän syntejään suosinut. Kristityn rakkaus neuvoa ja nuhtelee ja alistuu itse ojennettavaksi. Se vie työhön, tuskaan ja taisteluun toisten hyväksi, niin kuin Paavali sanoi: *»Minulla on murhe ja ainainen kipu sydämessäni veljieni vuoksi.»* Tällainen rakkaus peljättää vanhaa ihmistämme, joka rakastaa omaa mukavuuttaan eikä huoli toisten hädästä. Mutta sisällisen ihmisen puolesta uskova halulla noudattaa tätä rakkauden käskyä, johon kaikki käskyt sisältyvät.

Vielä tulee meidän Jeesuksen ystävinä tuottaa pysyvää hedelmää, sillä Jeesus sanoo: *»Että menisitte ja kantaisitte hedelmää ja että teidän hedelmänne pysyisi.»* Juhlakristitty kantaa hedelmää vain juhlilla, kirkkokristitty käydessään kirkossa ja tunnekristitty vain hyvissä tunteissaan. Mutta Jeesuksen ystävien tulee kantaa hedelmää jatkuvasti, keskeytymättä, olivatpa tunteet ja olosuhteet mitkä tahansa. Tällaisella hedelmien kantamisella on iäisyysarvo.

Pysyvää hedelmää on kaikki Kristuksen valtakunnan työ, jota tehdään Jumalan sanan puhtaan ja terveellisen opin mukaan. Silloin näet rakennetaan tulenkestävistä aineista Kristus-perustukselle (1 Kor. 3:12–15). Sellaista hedelmää on evankeliumin puhtaan opin ja sakramenttien oikean käytön ylläpitäminen seurakunnassa, sillä siten syntyy lapsia Jumalalle ja uskovaiset

kasvavat ja varjeltuvat armossa ja Kristuksen tuntemisessa. Sellaista pysyvää hedelmää on lähetystyö, kun me kasteen ja opetuksen kautta teemme kansat hänen opetuslapsikseen. Kaikessa tässä Herran kansan raha ja tavarakin kantavat pysyvää hedelmää, niin kuin Jeesus sanoi: *»Tehkää itsellenne ystäviä väärällä mammonalla, jotta he sen loppuessa ottaisivat teidät iankaikkisiin majoihin.»* Armolapsi ei pidä luetteloa näistä hyvistä töistensä, vaan päinvastoin valittaa, ettei hänellä niitä ole. Ihmisetkään eivät huomaa eivätkä muista niitä. Mutta viimeisenä päivänä nähdään, ettei vähäisinkään uskovaisen hyvä työ ole hävinnyt, vaan seuraa hänen perässään ikuisen kunniaan.

Tällaisia ystäviä olivat ne, joita Pyhä Henki kokosi Jeesukselle ensimmäisenä helluntaina. Tällaisia hän synnyttää ja kokoaa näkyviksi seurakunniksi vielä nytkin kasteen ja evankeliumin kautta. Kuulutko sinäkin näiden Jeesuksen ystävien joukkoon? Nautitko todella hänen ystäviensä suuria etuja? Täytätkö ystävän pyhiä velvollisuuksia? Oi, rakas Jeesuksen ystävä, taivaan enkelit seuraavat sinua, Isä Jumala omistaa sinut lapsekseen, Pyhä Henki asuu sydämessäsi ja koko luomakunta ikävöiden odottaa kirkkautesi ilmentymistä. Autuas olet sinä, Jeesuksen ystävä!

Aamen.

G.A. Aho
– Elävän veden virttoja

Jeesus viittaa VT:n tapahtumiin

Jeesus viittasi useihin Vt:n tapahtumiin, paikkoihin, henkilöihin aina puhuen niistä todellisina säilyttäen Raamatun sanan kirjaimellisen merkityksen. Usein hän puhui niistä aikalaisiaan varoittaen. Hän puhui vaarinottamista ja parannusta vaatien, ei filosofoiden eikä osoittaakseen viisauttaan.

Otamme esimerkkejä.

Jeesus puhuu Aabelista ja Sakarjasta (Matt. 23:35), Nooasta (Matt. 24:37,38; Luuk. 17:26), Lootista (Luuk. 17:28,29), Aabrahamista, Iisakista ja Jaakobista (Luuk. 13:28), Mooseksesta ja vaskikäärmeestä (Joh. 3:14), Joonasta (Matt. 12:40; 16:4), Daavidista ja Abjatarista (Mark. 2:24-28), Salomosta (Matt. 6:29; 6:42), Etelän kuningattaresta (Matt. 6:42), Sodomasta ja Gomorrasta (Matt. 10:15, 11:23,24 ym.), Tyyrosta ja Siidonista (Matt. 11:21,22), Eliasta ja Sarpatin leskestä, Elisasta ja Naimanista (Luuk. 4:24-27). Ne eivät olleet hänelle myyttejä eikä hänellä ollut tarvetta niitä entmytologisoida.

Hän sovelsi Johannes Kastajaan Vt:n ennustukset: *"Tämä on se, josta on kirjoitettu: 'Katso, minä lähetän enkelini sinun edelläsi, ja hän on valmistava tiesi sinun eteesi.'" Matt. 11:10. "Jos tahdotte ottaa vastaan, hän on Elias, joka oli tuleva." Matt. 11:14. Ks. myös Matt. 17:12: "Mutta minä sanon teille, että Elias on jo tullut."*

Hän viittasi Daavidiin, kun tämä söi näkyleivät ystäviensä kanssa, ja

asetti tämän toiminnan opetuslastensa ja oikean kristillisen vapauden tueksi ja karsaskatseisuutta vastaan (Matt. 12:4).

Kirkastusvuorella ilmestyivät nuo Vt:n erityiset profeettahahmot Mooses ja Elia, jotka puhuivat Jeesuksen kanssa (Mark. 9:4).

Hän ei halunnut tulla julki Messiaana ennen kuin aika oli, että kirjoitukset (Jes. 2:4; 11:2; 42:14) kävisivät toteen. Matt. 12:15-21.

Kristus osoitti perusteet sille, miksi Mooses salli erokirjan antamisen. Syynä oli sydämen kovuus, joka yhteiskunnassa käy syystä. Kuitenkin Vapahtaja opetti, ettei niin ollut alusta, asettaen alun kaikkea myöhempää ylemmäksi. Matt. 19:8. Avioliitto, joka kuuluu luomisjärjestyksiin, on loukkaamaton, eikä uskova voi erota sydämen kovuuden tähden. Jos eroaa, hän osoittaa, ettei ole uskova.

*Markku Särelä
– Kristus pyhän Raamatun selittäjänä*

Mitä ymmärretään lunastuksella

Vanhassa Testamentissa sanaa *lunastus* käytetään Israelin vapauttamisesta Egyptin orjuudesta (2 Sam. 7:23, heprean PDH) ja Baabelin vankeudesta Jes. 43:3, hepr. KoFäR, lunnasraha, vrt. j. 1, hepr. G'L lunastaa) lunnaita vastaan. Yksityinen ihminen saattoi lunastaa itsensä vapaaksi lupaa-mastaan uhrista, jos hän korvasi sen rahalla (3 Moos. 27:13). Hän saattoi lunastaa itsensä vapaaksi myös orjuudesta (3 Moos. 25:47–55), jopa rangaistuksesta (2 Moos. 21:30). Myös toinen saattoi suorittaa maksun toisen puolesta, mutta hänen tuli olla silloin hänen veriheimolaisensa (3 Moos. 25:47–55). Tällöin oli kysymyksessä takaisin osto, ei yksinomaan vapaaksi osto. Lunnailta ymmärrettiin riittävää ja hyväksyttävää korvausta. Lunastus tarkoitti siis vapaaksi tai takaisin ostoa. Se merkitys sillä on myös hengellisessä kielenkäytössä. Synnin orjuudesta ja rangaistuksesta meitä ei voinut kuitenkaan lunastaa kuka tahansa veli, koska sovituksen hinta oli niin suuri (Ps. 49:8,9), vaan siihen tarvittiin Messias.

Uusi Testamentti osoittaa meille selkeästi, että Lunastajamme on jumalihminen Jeesus Kristus. Lunaksi Raamattu mainitsee

- a) Kristuksen,
- b) hänen verensä,
- c) ja kuolemansa sekä myös
- d) hänen vanhurskautensa.

a) Kristus *"on tullut meille ...lunastukseksi (apolytroosis)"* (1 Kor. 1:30). *"Hänessä meillä on lunastus (apolytroosis) , syntien anteeksisaaminen... ja että hän tehden rauhan hänen ristinsä veren kautta, hänen kauttaan sovittaisi (apokattallassoo) itsensä kautta kaikki"* (Kol. 1:14, 20).

b) *"Ette ole millään katoavaisella, ette hopealla ettekä kullalla, lunastetut (dytrooo) turhasta, isiltä peritystä vaelluksestanne, vaan Kristuksen kalliilla verellä, niin kuin virheettömän ja tahrattoman karitsan"* (1 Piet. 1:18, 19). Kristuksessa *"meillä on lunastus (apolytroosis) hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, hänen armonsa rikkauden mukaan"* (Et. 1:7). *"Olet verelläsi ostanut (agoradzoo) Jumalalle ihmiset kaikista sukukunnista..."* (Ilm.5:9) *"...paimentamaan Herran seurakuntaa, jonka hän omalla verellään on itselleen ansainnut (peripoioeomai)"* (Apt. 20:28).

c) *"Kristus Jeesus, joka antoi itsensä lunnaiksi (antilytron) kaikkien edestä"* (1 Tim.2:6). *"Ei Ihmisen Poikakaan tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaiksi (dytron) monen edestä"* (Matt. 20:28).

d) *"Siion lunastetaan (PDH, ostaa vapaaksi) oikeudella ja sen kääntyneet vanhurskaudella"* (Jes. 1:27). Sen vuoksi lunastukseen kuului myös lain alaisuus: *"Mutta kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta syntyneen, lain alaiseksi syntyneen, lunastamaan (eksagoradzoo) lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan. Lunnaat on maksettu Jumalalle (Ps. 49:8) ja siten on tyydytetty hänen vanhurskautensa, kuten apostoli sanoo: 'Jumala oli Kristuksessa ja sovitti (katallassoo) maailman itsensä kanssa eikä luke-nut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen (katalagee) sanan... Sen, joka ei synnistä tiennyt hän meidän tähtemme teki synniksi: että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi"* (2 Kor. 5:19, 21).

Vanhan liiton sovitusuhreissa (4 Moos. 28. luku) uhrikaritsan tuli olla virheetön, toisin sanoen siinä ei saanut olla syntymävikoja eikä myöhemmin tulleita vikoja. Kristus, jolla ei ollut perisyntiä eikä muita syntejä, täytti tämän esikuvan.

Lunastus merkitsee sitä, että maailma on vapautettu Kristuksessa perkeleen kahleista, synnin orjuudesta ja lain määräämästä rangaistuksesta, s.o. Jumalan iankaikkisesta vihasta, sekä sitä, että maailma on Kristuksessa ostettu takaisin Jumalan lapseuteen ja Isän taivaalliseen kotiin. Tämä kaikki voidaan lausua myös vanhurskauttamisopin kannalta: Lunastus on sitä, että ihmiselle, jolta puuttui laintäyttämys eli vanhurskaus Jumalan edessä ja joka sen tähden oli lain tuomion ja kirouksen alainen, Kristus hankki Jumalan edessä kelpaavan vanhurskauden ja päästi hänet siten lain kirouksesta. Kristuksen vanhurskaus on siis siihen tarvittavat lunnaat. Pietari korostaa lisäksi sitä, että meidät on lunastettu (*lytrooo*) *"turhasta, isiltä peritystä vaelluksesta"* (1 Piet. 1:18). Tähän on syytä kiinnittää huomiota. Meitä ei ole lunastettu vain rangaistuksesta, vaan myös turhasta vaelluksesta. Tästä kaikesta tullaan osallisiksi armonvälineiden ja uskon kautta: *"Antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa"* (2 Kor. 5:20). Jumalan vihasta vapautuminen merkitsee myös rauhaa Jumalan kanssa, siis sovintoa.

Markku Särelä
– Kristuksen kuuliaisuus

Tutkikaa kirjoituksia

(Joh. 5:39)

Sen, joka voi lukea, tulee lukea Raamattua. Tämä ei ole vain sallittua, vaan se on Jumalan käsky. Tämä on niin itsestään selvää. Se on ilmaistu niin usein ja niin selvästi pyhässä Raamatussa, että kun se pitäisi todistaa Raamatulla kristityille, joutuu ymmälle sen tähden, että tuskin tietää, mitä tuhansista todistuksista pitäisi valita.

Mitä ensiksikin Kristus sanoo tekstissämme? Hän sanoo: *"Tutkikaa Kirjoituksia."* Hän antaa niin selvästi ja määrätietoisesti käskyn lukea Raamattua, ettei kukaan voi sitä ymmärtää väärin. Keitä ovat ne, joiden puoleen Kristus tällä selvällä käskyllä kääntyy? Ovatko he vain ns. hengellisiä, ylipappeja, pappeja ja leeviläisiä? Vai ovatko he vain oppineita, kirjanoppineita, kansan hallitusmiehiä, fariseusten johtomiehiä ja muita sellaisia? Eivät ole. Edellä olevassa meille todistetaan nimenomaisesti, että Kristus suuntasi nämä sanat *"juutalaisille"*, koko hänen ympärilleen kokoontuneelle ja siinä tungeksivalle kansalle. Kristus nimenomaan vaatii heiltä, että he eivät ainoastaan lue Raamattua, vaan myös tutkivat sitä. Alkutekstin mukaan heidän tulee tutkia sitä mitä tunnollisimmin ja heidän tulee ahkerasti ja hartaudella perehtyä siihen ja saada selville sen merkitys mitä tarkimmasti. Eikö tämän mukaan ole keskipäivän aurinkoa kirkaampaa, että on Kristuksen käsky, että kaikki ihmiset, myös maallikot,

lukevat Raamattua?

Entä puhuvatko profeetat ja apostolit toisin tästä kohdasta? Eivät missään tapauksessa! Eivät ainoastaan kaikki profeetat Mooseksesta alkaen ajasta toiseen luettaneet koko heidän aikanaan käsillä olleen Raamatun sanasta sanaan koko kansalle, miehille, naisille, lapsille, vaan he vaativat kirjoituksissaan kaikkea maailmaa toistuvasti ja juhlallisesti kuulemaan ja lukemaan heidän kirjoittamaansa sanaa. Esimerkiksi Jesaja kirjoittaa: *"Kuulkaa, taivaat, ota korviisi, maa, sillä Herra puhuu."* (Jes. 1:2) Koko maailmaa kaikissa ilmansuunnissa, kaikkia maapallon kansoja, juutalaisia ja pakanoita, Jesaja vaatii ottamaan vastaan, mitä hän on kirjoittanut. Niinpä hän lausuu jatkossa: *"Et-sikää Herran kirjasta ja lukekaa: näistä ei tule puuttumaan yhtään eikä yksikään ole toistaan kaipaava. – 'Sillä minun suuni on niin käskennyt.' – Hänen Henkensä on koonnut ne yhteen."* (Jes. 34:16) - Entä mitä tekivät apostolit? He ensiksikin suuntasivat kirjoituksensa ja kirjeensä osaksi yksityisille maallikoille, osaksi kokonaisille seurakunnille kaupungeissa ja maissa. Mutta jotta ei mitään epäilystä voisi olla siitä, että kaikkien tulee lukea heidän kirjoituksiaan, he sanovat sen nimenomaan siellä täällä. Esimerkiksi Johannes kirjoittaa: *"Kirjoitan teille, isät, sillä olette oppineet tuntemaan hänet, joka on alusta. Kirjoitan teille, nuorukaiset, sillä olette voittaneet pahan. Kirjoitan teille, lapsukaiset, sillä olette oppi-*

neet tuntemaan Isän." (1 Joh. 2:13) Apostoli Paavali päättää Ensimmäisen kirjeensä tessalonikalaisille vakavin sanoin: *"Minä vannotan teitä Herran kautta, että luetatte tämän kirjeen kaikille veljille."* (1 Tess. 5:27). Kolossalaiskirjeensä lopussa hän kirjoittaa: *"Ja kun tämä kirje on luettu teille, niin toimittakaa, että se luetaan Laodikeankin seurakunnassa ja että tekin luette Laodikeasta tulevan kirjeen."* Viime mainitulla apostoli todennäköisesti tarkoittaa Efesolaiskirjettään. Jos olisi kirja, jota voisi järkeään seuraten väittää liian vaikeaksi jokaisen lukea, niin sellainen olisi pyhän Johanneksen Ilmestyskirja. Ja kuitenkin, mitä sanotaan heti kirjan alussa? Varoitetaanko siinä sen lukemisesta? Ei, vaan päinvastoin. Nimittäin Ilmestyskirjan johdannossa sanotaan: *"Autuas se, joka lukee, ja autuaat ne, jotka kuulevat tämän profetian sanat ja pitävät sen, mitä siihen on kirjoitettu, sillä aika on lähellä!"* (Ilm. 1:3)

Mutta miksi etsimme sellaisia yksittäisiä nimenomaisia käskyjä lukea Raamattua? Siksi, että kaikkien, jotka kykenevät lukemaan, tulee lukea Raamattua, on käsketty yhtä usein kuin apostoleja käskettiin saarnata evankeliumi kaikille kansoille ja yhtä usein kuin kaikkia ihmisiä käsketään ottamaan vastaan apostolit ja kuulemaan heitä. Siksi, että kaikkien ihmisten tulee lukea Raamattua, on yhtä usein käsketty, kuin heitä on käsketty olla rakentamatta uskoaan ihmissanalle, ja heitä käsketään perustamaan se

Raamatulle ja taistelemaan Hengen miekalla, Jumalan sanalla. Siksi, että kaikkien ihmisten tulee lukea Raamattua, on käsketty edelleen yhtä usein, kuin uskovia on käsketty koettelemaan ja arvioimaan kaikki opettajat Jumalan sanan mukaan ja kielletty antamasta väärin profettojen eksyttää itseään. Siksi, että kaikkien ihmisten tulee lukea Raamattua, on käsketty yhtä usein kuin kaikkien harhaan johdettujen sanotaan olevan vailla puolustusta, koska heillä on Raamattu. Niinpä Raamatun lukeminen on käsketty kaikille yhtä usein, kuin heitä vaaditaan kääntymään Herran luo ja huolehtimaan sielunsa pelastuksesta, sillä Raamattu näyttää tien autuuteen.

Hyvä Paimeneni, auta minua lukemaan ahkerasti Raamattua, uskomaan sen sana ja seuraamaan sitä.
Aamen.

C.F.W. Walther – Kotihartaus

Lapsikaste perustuu Raamattuun

Jeesus antoi kastekäskyn: *"Tekkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni kastamalla heitä..."* (Matt. 28:19). Tämä käsky vastaa kysymykseen, keitä on kastettava. Uudestikastajat vetoavat lauseeseen: *"Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu."* Tämä lause ei vastaa kysymykseen, keitä on kastettava, vaan kuka pelastuu. Jeesus ei kastekäskyssään rajoita kastettavien ikää. Tästä syystä ei ole oikein evätä kastetta lapsilta. Uudestikastajat tekevät ratkaisevan virheen, kun he yleisen käskyn lisäksi etsivät vielä erityistä käskyä kastaa lapsetkin. Koska on yleinen kaikkia koskeva käsky, uudestikastajien pitäisi löytää sellainen kohta, joka kieltää lasten kasteen. Raamattu ei kuitenkaan missään kiellä kastamista lapsia. Uudestikastajat menettelevät tilanhoitajan tavoin, joka sai omistajalta määräyksen kylvää koko vainion. Koska omistaja ei pitänyt tarpeellisena erikseen käskää kylvämään myös vainion pieniä, mutta hedelmällisiä sarkoja, tilanhoitaja jätti ne kylvämättä.

Apostoli Paavali vertaa kastetta ympärileikkaukseen, joka tehtiin lapselle 8 päivän vanhana (Kol. 2:11–12). Apostoli Pietari sanoo: *"Ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntyenne anteeksisaamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan. Sillä teille ja teidän lapsillenne tämä lupaus on annettu..."* (Apt. 2:37–38). Raamattu kertoo kastetun kokonaisia perhekuntia, mutta ei sano, että lapset

olisi jätetty kastamatta. Kaikki tämä puhuu selvää kieltä lapsikasteen puolesta.

Uudestikastajat vaativat uudestisyntymistä, mutta hylkäävät sen välineen, jolla lapsetkin uudestisyntytetään. *"Jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, ei hän voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan"* (Joh. 3:3). *"Kasteessa... te myös olette herätetyt hänen kanssaan uskon kautta, jonka vaikuttaa Jumala"* (Kol. 2:12). – Uudestikastajat sanovat, että lapsia pitää vain siunata. Mutta he hylkäävät sen, missä Jeesus nyt lapsia siunaa, nimittäin kasteen. *"Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällemme pukeneet"* (Gal. 3:27). Kasteessa lapset saavat Jeesuksen aivan ikiomaksi puvukseen, jossa he kelpaavat taivaaseen.

Uudestikastajat perustavat kasteen uskolle kastekäskyn sijasta. He väittävät, ettei pieni lapsi voi uskoa. Jeesus sanoo: *"Joka viettelee yhdenkin näistä pienistä, jotka uskovat minuun..."* (Matt. 18:6). Jeesuksen mukaan jopa imeväiset (Matt. 21:16) ovat parempia uskovia kuin aikuiset ja heille esikuvia. Kun kerran uskovia tulee kastaa, niin silloin lapset aivan ensimmäisinä! On totta, ettei kaste ilman uskoa pelasta, muttei kaste silti perustu uskoon, vaan usko

perustuu kasteeseen.

Miksi sitten uudestikastajat eivät usko Raamattua tässä kohden? Syy on varmaan syvällä. Heillä on nimittäin se oppi, ettei ihminen ole hengellisesti kuollut synteihinsä, vaan hän voi myötävaikuttaa kääntymiseensä ja uudestisyntymiseensä. Niin he tuovat Jumalan armon rinnalle omat tekonsa ja tekevät kasteesta ihmisen

teon Jumalalle. Luterilaisille kaste on Jumalan teko, jossa Jumala antaa meille synnit anteeksi ja uudestisyntyyttä. Tämän kaste antaa meille aikuisinakin siihen turvatessamme, sillä Jumalan rauhanliitto ei horju.

Ensin täytyy tulla synnintunnon, sitten lapsena saadun kasteen armo kelpaa.

Markku Särelä
– *Sana on elämän lähde*

Virsi 213

On riemu, kun saan tulla Sun, Herra, temppeleis,
Sun porteistasi käydä Sisälle pyhyiksiis.

Polvesta polveen täällä Soi ylistyksesii,
Sieluihin vuotaa rauhas ja siunauksesii.

Sun pyhät tuomiosi julistat kansalles ja armos,
totuutesi Ilmoitat omilles.

Oi rauha sulle, Siion, ja valo huoneisiis,
Sun parastasi etsin ja liityn ystäviis.

Jumalan seurakunta, Sun eestäs rukoilen ja
armon alttarille
Käyn kanssa pyhien.

VK 38
Edvard Evers (1853-1919)

Rakkaat veljet ja sisaret Jeesuksessa Kristuksessa!

"*Misericordias Domini*" — joka tarkoittaa: "*Herran laupeus*", "*Herran hyvyys*" — on ollut toisen pääsiäisen jälkeisen sunnuntain nimi muinaisista ajoista lähtien.

Meitä muistutetaan siitä, kuinka laupias ja hyvä meidän Jumalamme ja HERRAMME on antaessaan meille rakkaan Poikansa Vapahtajaksi.

Jeesus vertaa itseään usein hyvään paimeneen – vastakohtana palkkalaisille, jotka ovat epäluotettavia ja kehoja tilapäistyöntekijöitä lampaiden hoitajina ja jotka eivät paljontaan välittäneet lampaista.

Heistä Kristus puhuu: "*Mutta palkkalainen, joka ei ole paimen ja jonka omia lampaat eivät ole, kun hän näkee suden tulevan, [hän] jättää lampaat ja pakenee, ja susi ryöstää ja hajottaa ne.*" (Joh. 10:12)

Tänään kuulimme jo sanat Pietarin ensimmäisestä kirjeestä: "*Sillä [te] olitte "eksyksissä kuin lampaat",*

mutta nyt olette palanneet sielujenne paimenen ja kaitsijan luo." (1 Piet. 2:25)

Siksi tätä sunnuntaita kutsutaan myös "*Paimensunnuntaiksi*", koska se osoittaa Kristuksen meille hyvänä paimenenamme.

Muistaen pitkäperjantain, kuulkaa nyt, kuinka Kristus kuvasi itseään: "*Minä olen se hyvä paimen. Hyvä paimen antaa henkensä lammasten edestä.*" (Joh. 10:11) Hän antoi henkensä meidän edestämme, vuodatti kalliin verensä meidän puolestamme. Näin Hän antoi itsensä sovitushriksi meidän syntiemme edestä.

Nyt Vapahtaja kohtaa meidät ylösnousemuksensa jälkeen. Me näemme, kuinka Jeesus asetti Pietarin jälleen apostolikseen – Pietarin, joka kielsi Hänet kolme kertaa pitkäperjantaina.

Jeesus tuli laupeudella ja hyvyydellä myös muiden opetuslasten tykö, jotka niin ikään hylkäsivät Hänet sinä päivänä. Hän todella pitää huolta kaikista kristityistään – niin kuin hyvä paimen huolehtii lampaistaan.

Herran Kristuksen täytyi palata taivaaseen, mutta sitä ennen Hän sanoi: "*En jätä teitä orvoiksi.*" (Joh. 14:18)

Ja Hän vakuuttaa aivan kaikille kristityilleen sanoilla: "*Katso, minä olen teidän kansanne joka päivä maailman loppuun asti.*" (Matt. 28:20) – ei näkyväs-

ti, mutta Hän on kanssamme jumalallisella, taivaallisella tavallaan. Hän johdattaa kristittyjen laumaansa reheville, vihannille laitumille ja antaa heille uskollisia paimenia pitämään huolta laumasta Hänen nimessään ja Hänen puolestaan. Sen tähden kuulemme: Kuinka uskollisesti Kristus pitää huolta laumastaan.

1. Hän tahtoo, että Hänen lampaansa saavat hyvää ravintoa.

2. Siksi Hän uskoo ne uskollisille paimenille.

Saarnatekstimme sanoista loistavat kirkkaina Herran laupeus ja hyvyys (Misericordias Domini).

Evankelista Johannes vie meidät Tiberiaan järvelle: " Simon Pietari, Tuomas, jota sanottiin Didymokseksi, Natanael, joka oli Galilean Kaanasta, Sebedeuksen pojat sekä kaksi muuta hänen opetuslastaan olivat yhdessä.

3. Simon Pietari sanoi heille: "Lähden kalaan." He sanoivat hänelle: "Mekin lähdemme kanssasi." Niin he lähtivät ja astuivat heti veneeseen, mutta eivät saaneet sinä yönä mitään.

4. Kun oli jo aamu, Jeesus seisoirannalla. Opetuslapset eivät kuitenkaan tienneet, että se oli Jeesus. Luuk. 24:16. Joh. 20:14

5. Jeesus sanoi heille: "Lapset, onko teillä mitään syötävää?" He vastasivat hänelle: "Ei."

6. Hän sanoi heille: "Heittäkää verkko oikealle puolelle venettä, niin saatte." He heittivät verkon, mutta eivät jaksaneet vetää sitä kalojen paljouden tähden. Luuk. 5:4ss.

7. Silloin se opetuslapsi, jota Jeesus rakasti, sanoi Pietarille: "Se on

Herra." Kun Simon Pietari kuuli, että se oli Herra, hän vyötyi ympärilleen viittansa, sillä hän oli ilman vaatteita, ja heittäytyi järveen. (Joh. 21:2–7)

Tässä me näemme, kuinka Pietari on varmasti toivonut, ettei hänen Kristuksen kieltämistään olisi koskaan tapahtunut! Hän hyppää veteen ja ui Herransa luokse!

Entä Jeesus? Mitä Hän tekee? Hän ruokkii Pietarin sekä kaikki muut. Ja sitten: "Kun he olivat einettä nauttineet, sanoi Jeesus Simon Pietarille: 'Simon, Johanneksen poika, rakastatko sinä minua enemmän kuin nämä?' Hän vastasi hänelle: 'Rakastan, Herra; sinä tiedät, että olet minulle rakas.' Hän sanoi hänelle: 'Ruoki minun karitsoitani.'" Herra kysyy Pietarilta saman kysymyksen yhteensä kolme kertaa. Ja Pietari vastaa joka kerta: "Rakastan, Herra; sinä tiedät, että olet minulle rakas."

On aivan kuin Jeesus tahtois osoittaa Pietarille, kuinka kaikki kolme kieltämistä ovat nyt pyyhkäistyt pois! – kaikki on annettu anteeksi ja unohdettu. Syyllisyys on sovitettu ja peitetty Kristuksen verellä. Näin Pietari oppii sen, mistä Jesaja ennusti: "mutta hänet on haavoitettu meidän rikostemme tähden, runneltu meidän pahojen tekojemme tähden. Rangaus oli hänen päällään, että meillä rauha olisi, ja hänen haavojensa kautta me olemme parannetut. (Jes. 53:5)

Niin, nyt meillä on rauha Jumalan kanssa, levollinen sydän ja puhdistettu omatunto! Ja sen tähden Kristus tänään kysyy jokaiselta teistä saman kysymyksen:

"RAKASTATKO SINÄ MINUA?"

Tämä Hänen kysymyksensä osoittaa Hänen huolenpitonsa meistä kristityistä.

Se osoittaa, että Hän on tullut *"etsimään ja pelastamaan sitä, mikä kadonnut on"* (Luuk. 19:10).

Kun me, kurjat syntiset, saamme Häneltä pelastuksen ja ravinnon, Hän vuodattaa sydämiimme kiitollisuuden ja rakkauden Häntä, hyväntekijäämme ja Vapahtajaamme kohtaan.

Uudessa testamentissa me luemme: Me rakastamme, sillä hän on ensin rakastanut meitä (1 Joh. 4:19) ja: *"Mutta Jumalan rakkaus meitä kohtaan on siinä, että Kristus, kun vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme."* (Room. 5:8)

Niin kuin Kristus tässä osoittaa huolenpitoaan Pietarin pelastuksesta, niin kuin Hän kohtaa Pietarin hyväydellä ja laupeudella, niin Hän myös lähestyy meitä Vapahtajanamme – joka kerta kun kuulemme Hänen sanansa, tapahtuu juuri niin kuin Hän sanoo: *"Minun lampaani kuulevat minun ääntäni.."*

Hän tahtoo, että kaikki Hänen lampaansa saavat hyvää ravintoa.

Vihannat ja reheät laitumet ovat Jumalan sana, joka vahvistaa sielujamme ja ravitsee uskoamme, niin kuin Psalmissa on kirjoitettu: *"Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu."* (1 Moos. 48:15. Ps. 80:2. Jes. 40:11. Jer. 23:4. Hes. 34:11s., 23. Joh. 10:11ss. Hepr. 13:20. 1 Piet. 2:25. 5:4)

"Vihreille niityille hän vie minut lepäämään; virvoittavien vetten luo hän minut johdattaa." (Ps. 23:1–2)

• • •

Taivaaseenastumisensa jälkeen Herra pitää huolta lampaistaan *"apupaimenten"* kautta, joiden tulee ruokkia laumaa Hänen nimessään ja Hänen puolestaan. Kristus ei kutsunut pelkästään Pietaria tähän tehtävään.

Pietarin kolminkertaisen kieltämisen tähden Jeesus vahvisti erityisesti hänelle: *"Sinäkin, Pietari, saat ja sinun tulee olla paimen ja ruokkia minun lampaitani – aivan niin kuin muutkin apostolit."*

Uusi testamentti osoittaa meille selvästi, että Jeesus tahtoo saada tällaisia paimenia myös apostolien jälkeen, jotka jatkavat tätä tärkeää virkaa, jotka siten alati johdattavat Kristuksen lampaita reheville laitumille, julistavat heille Jumalan sanaa ja jakavat laumalle sakramentteja. Tämän näemme esimerkiksi Efeson seurakunnassa. Paavali puhuu tämän seurakunnan vanhimmille näillä sanoilla: *"Ottakaa siis vaari itsestänne ja kaikesta laumasta, johon Pyhä Henki on pannut teidät kaitsijoiksi paimentamaan Jumalan seurakuntaa, jonka hän omalla verellään on itselleen ansainnut."* (Apt. 20:28) Kristuksen laumaa ei saa jättää pärjäämään omin avuin ilman paimenta. Sitä tulee alati paimentaa niiden paimenten toimesta, jotka Jumala itse kutsuu tähän virkaan – ja tämä tapahtuu seurakunnan kutsun kautta.

Näiden paimenten, jotka Kristus itse on kutsunut seurakunnan kautta, tulee ruokkia laumaa – se on heidän lähetystehtävänsä, heidän tehtävänsä!

Jos he eivät täyty tätä tehtävää siksi, että he häpeävät evankeliumia, tai jos he eivät itsekään usko Jumalan sa-

naa tai ajattelevat, että heidän täytyy käsitellä ajankohtaisempia asioita, he ovat palkkalaisia, saatanan palvelijoita, ja sen sijaan että osoittaisivat tietä taivaaseen he osoittavat tietä iankaikiseen kadotukseen!

Kristuksen tahdon mukaan paimenten tulee huolehtia siitä, että lampaat, jotka todellisuudessa kuuluvat Herralle Kristukselle, saavat oikeaa ravintoa – runsaasti.

Tämä oikea ravinto ei ole mitään muuta kuin Jumalan sana, syntien anteeksiantamuksen evankeliumi!

Näin Psalmi jatkaa hyvästä paimenesta seuraavasti: *"Hän virvoittaa sieluni. Hän kääntää minut vanhurskauden tielle nimensä tähden."* (Jer. 23:6. 31:25, 33s)

"Vaikka vaeltaisin kuoleman varjon laaksossa, en pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet kanssani. Sinun valtiikkasi ja sauvasi minua lohduttavat." (Ps. 23:3–4)

Niin, Jumalan sanasta me löydämme sen, mitä tarvitsemme: neuvoja ja lohdutusta, varoitusta vaarasta ja tukea ahdistuksessa.

Jumalan sana on meille ravinto; vain siten me pysymme uskossa ja saavutamme iankaikkisen päämäärän.

Seurakunnan paimenten, jotka ovat Jeesuksen, Hyvän Paimenen, apulaisia, tulee johdattaa ja ohjata laumaa seuraamaan Kristusta, valvoa sieluja, tukea heikkoja, osoittaa ek-syneille oikea tie ja etsiä kadonneita.

Tästä seuraa, että seurakunnan paimenet, nämä Jeesuksen Kristuksen apulaiset, eivät saa johdattaa muualle kuin Kristuksen luo, eivät

saa julistaa mitään muuta kuin Jeesuksen sanoja, eivät saa kärkeä mitään muuta kuin Jumalan tahtoa.

• • •

Kristus sanoo: *"Ruoki minun lampaitani... Ruoki minun karitsoitani!"*

Lampaat ja karitsat ovat Hänen ja pysyvät Hänen; sana, jonka he kuulevat, on Hänen sanansa.

Tämän sanan kautta kristityt tuntevat Vapahtajansa, niin kuin Jeesus itse on sanonut: *"Minun lampaani kuulevat minun ääneni, ja minä tunnen heidät, ja he seuraavat minua. Minä annan heille iankaikkisen elämän, eivätkä he ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni."* (Joh. 10:27–28)

Jeesus on kalliisti lunastanut meidät ristinuhrinsa kautta, Hän on verellään tehnyt meistä lapsiaan.

Hän on ja pysyy varsinaisena Paimenena, Hänen asettamansa paimenet ovat Hänen palvelijoitaan, Hänen auttajiaan, eikä heillä ole muuta tehtävää kuin toteuttaa Hänen lähetystehtäväänsä – ruokkia karitsoita, jotka kuuluvat Jeesukselle.

Sen tähden Hän kehottaa pastoreita apostoli Pietarin kautta: *"Vanhimpia teidän joukossanne minä siis kehoitan, minä, joka myös olen vanhin... kaitkaa teille uskottua Jumalan laumaa, ei pakosta, vaan vapaaehtoisesti, Jumalan tahdon mukaan, ei häpeällisen voiton tähden, vaan sydämen halusta, ei herroina haltijoinanne, vaan ollen laumalle esikuvana."* (1 Piet. 5:1–3)

Tällä tavoin Jeesus Kristus pitää huolta laumastaan ja siksi Hän uskoo

sen uskollisille paimenille.

Ennen kuin Herra uskoo laumansa jälleen Pietarille, Hän kysyy häneltä kolme kertaa: *"Rakastatko sinä minua?"*

Pietari vastaa joka kerta: *"Herra, sinä tiedät kaikki; sinä tiedät, että olet minulle rakas."*

Joka kerta kuullessaan nämä Pietarin sanat Jeesus sanoi hänelle: *"Ruoki minun lampaitani."*

Rakkaus Jeesusta kohtaan ja seurakunnan palveleminen ovat paimenille erottamattomat.

Jeesus etsii tällaista asennetta *"apupaimenistaan"*: heidän tulee rakastaa Häntä, joka on pelastanut myös heidät heidän synneistään. Hän etsii heistä tätä uskosta syntyynyttä rakkautta.

Vain kun sydämessä on tämä rakkaus Vapahtajaan, he myös rakastavat heille uskottuja sieluja, johdattavat ne rehevillä lautumille ja ohjaavat ja johtavat niitä yksinomaan Jumalan sanan mukaan – eivät häpeällisen voiton vuoksi, eivät minkään kunnian vuoksi. Näin Herra sanoo Pietarille: *"Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: kun olit nuori, niin sinä vyötit itsesi ja kuljit, minne tahdot; mutta kun vanhenet, niin sinä ojennat kätesi, ja sinut vyöttää toinen ja vie sinut, minne et tahdo."* Mutta sen hän sanoi antaakseen tietää, minkäkaltaisella kuolemalla Pietari oli kirkastava Jumalaa. Ja tämän sanottuaan hän lausui hänelle: *"Seuraa minua."* (Joh. 21:18–19)

Tällä Jeesus osoittaa Pietarille, kuinka tämä saisi yhtenä päivänä

kärsiä marttyyrikuoleman paimenvirassaan, ja rohkaisee häntä siitä huolimatta seuraamaan Häntä.

Myös tästä esimerkistä näemme Jeesuksen huolenpidon kalliisti ostettua laumaansa kohtaan.

Hän uskoo heidät sellaisille paimenille, jotka tahtovat palvella Häntä rakkaudesta, jotka ottavat kantaakseen myös vaikeita asioita, huolia ja kärsimyksiä, työtä ja vaivaa.

Hän uskoo laumansa sellaisille paimenille ja tahtoo, että nämä paimenet ovat valmiit antamaan myös henkensä uskon tähden, Jeesuksen tähden, niin, sen lauman tähden, joka on heille uskottu.

Tätä silmällä pitäen Paavali kirjoitti: *"Vaikka minut vuodatettaisiin juomauhriksi toimittaessani palvelusta uskonne hyväksi, iloitsen kuitenkin ja iloitsen kaikkien teidän kanssanne."* (Fil. 2:17)

Muutamaa vuotta myöhemmin Paavali kirjoitti: *"Sillä minut jo uhraataan, ja lähtöni aika on jo tullut"* (2 Tim. 4:6)

Herra tietää, kuinka heikkoja Hänen *"apupaimenensa"* ovat, mutta Hän tahtoo myös antaa heille tarvittavan voiman, varustaa heidät sankaruudella silloin, kun he sitä tarvitsevat.

Mutta heidän tulee olla valmiit ja, niin kuin jokaisen kristityn, odottaa, että heidän täytyy ottaa vastaan haittoja uskon ja tunnustuksen tähden, toisinaan jopa kuolema evankeliumin tähden.

Tällaisessa hengessä paimenet oikealla tavalla ruokkivat Kristuksen

laumaa sekä hyvinä että huonoina aikoina. Mutta lauman, seurakunnan, tulee rukoilla, että Jumala antaisi heille tällaisia paimenia, ja tulee rukoilla omien paimentensa puolesta, että he olisivat uskollisia loppuun asti ja pysyisivät lujina vaikeassa virassaan. Siksi luottakoon jokainen meistä siihen, mitä Jeesus itse lupaa jokaiselle meistä: *"Minä annan heille iankaikkisen elämän, eivätkä he ikinä hukku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni."* (Joh. 10:28)

Näihin Jeesuksen sanoihin perustuen voimme luottavaisesti rukoilla Jumalaa Psalmin 23 sanoin:

Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu.
Vihreille niityille hän vie minut lepäämään; virvoittavien vetten luo hän minut johdattaa.
Hän virvoittaa sieluni. Hän kääntää minut vanhurskauden tielle nimensä tähden.
Vaikka vaeltaisin kuoleman varjon laaksossa, en pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet kanssani. Sinun valtikkasi ja sauvasi minua lohduttavat.

Aamen.

pastori Jänis Dimza

Vaeltakaa rakkaudessa! (Ef. 5:2)

Rakkaudessa lähimmäistä kohtaan ole vähäisintä se, että minä voin hyljätä itserakkaat, hyvät luulot itsestäni. Lähimmäistäni minä tosin voin palvella ruumiillisella hyvälläni, työllä ja vaivalla, minä voin auttaa häntä neuvoin ja esirukouksin, minä voin käydä hänen tykönänsä ja lohduttaa häntä, kun hän on sairas ja murheellinen, ruokkia häntä, kun hän on nälkäinen, vapauttaa hänet vankeudesta jne., mutta suurinta kuitenkin on se, että minä voin sietää lähimmäiseni heikkoutta. Kuitenkin me jääme aina puutteellisiksi siinä kohden: emme voi sitä niin täydellisesti toteuttaa kuin Kristus. Hän on puhdas, kirkas aurinko, jossa ei ole mitään tahraa; meidän valomme sitä vastoin on tuskin kuin palava

oljenkorsi auringon rinnalla. Hän on tulinen uuni, täynnä tulta ja täydellistä rakkautta. Kuitenkin hän tyytyy, jos me sytytämme edes vähäisenkin valon ja käyttäydymme edes vähän sinne päin, kuin tahtoisimme antaa rakkauden loistaa ja liekehtiä. Tällä kohdalla meidän jokaisen kuitenkin täytyy havaita puutosta itsessämme. Varo kuitenkaan tuomitsemasta sanoen: *"Ei tuossa ole Kristusta."* Katso, kuinka Kristus menetteli viisaudellaan palvellessaan ja kärsiessään opetuslastensa mielettömyyttä, kun he kompastelivat ja lankesivat. Ei siis ole mikään vähäinen rakkauden todistus se, että voit sietää lähimmäistäsi, kun hän on heikko joko uskossa tahi rakkaudessa.

Martti Luther – Manna Jumalan lapsille

Psalmi 4:

Oppi ihmiskunnan turmeluksesta ja apu siihen

Koko ihmiskunta on täysin turmeltunut. Tosin maan päällä on vanhurskaitten sukukunta. Mutta tämä sukukunta on pelastettu Jumalan armosta Kristuksessa. Siitä yleisestä turmeluksesta, jossa se luonnostaan oli, se on nyt vankilassa turmeltuun ihmiskunnan keskellä köyhänä, kärsivänä ja häväistynä, mutta Jumala on lunastava kansansa.

Tätä Daavid, profeetta, opettaa tässä psalmissa. Hän pitää ihmisuvun yleiskatsauksen. Hän näkee turmeluksen olevan kaikkialla. Hän näkee vanhurskaitten historian ja heidän sortonsa. Mutta hän näkee myös heidän lunastuksensa.

"Hullu sanoo sydämessään: 'Ei ole Jumalaa.'" Ps. 14:1. Tämä on ensimmäinen asia, minkä profeetta näkee. Se on hullu, narri, oikea Naabal (1 Sam. 25:25), henkisesti ja hengellisesti tärveltynyt, mielenvikainen, joka sanoo sydämessään ja ajattelee tykönään: *"Ei ole Jumalaa."* Sillä vaikka Jumala on ihmisjärjelle täysin tutkimaton ja käsittämätön (1 Tim. 6:16), hän on kuitenkin antanut kaikkien ihmisten tulla tuntemaan olemassaolonsa ja iankaikkisen voimansa ja jumalallisuutensa luomisteoillaan ja kirjoittanut lakinsa heidän sydämiinsä niin, että heidän sydämensä todistaa hänestä. Heillä ei ole mitään puolustusta, kun he mielessään ajattelevat: *"Ei ole Jumalaa."* Room. 1:19-20.

2:14-15. Se on jumalattomuuden hullua, kovaa ääntä pitävää mielettömyyttä. Mutta sitä esiintyy paljon maailmassa. Niin suuri on ihmiskunnan turmelus maailmassa.

"Turmiollinen ja iljettävä on heidän menonsa. Ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvä on. Herra katsoo taivaasta ihmislapsiin nähdäkseen, onko ketään ymmärtäväästä, ketään, joka etsii Jumalaa. Mutta kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet. Ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvää on, ei yhden yhtäkään." Ps. 14:1-3.

Tämä on toinen asia, jonka profeetta näkee. Turmelus ei koske vain joitakin yksittäisiä ihmisiä, vaan poikkeuksetta kaikkia ihmisiä. Luepa huolella ja oikein ymmärtäen Room. 1:18-2:29. Kaikkien ihmisten tekeminen on turmeltunutta, kuvotavaa, kukaan ei tee hyvää. Kenelläkään ei ole oikeaa ymmärrystä eikä näkyä. Kukaan ei kysy Jumalaa. He ovat kaikki langenneet, aivan turmeltuneita. Kukaan ei tee sitä, mikä on hyvä, ei yksikään, Ja tämä on Jumalan löytö.

"Eivätkö he mitään käsitä, kaikki nuo väärintekijät, jotka saavat leipänsä syömällä kansaani eivätkä huuda avukseen Herraa? Siinä heidän valtaa kauhu, sillä Jumala on läsnä vanhurskasten sukukunnassa. Te saatatte häpeään sorretun aikeet, mutta Herra on hänen turvansa." Ps.

14:4-6.

Tämä on kolmas asia, jonka profeetta näkee. Mikä se on? Pahan tekijät sekoittuvat Jumalan kansan keskuuteen, vanhurskasten sukukuntaan. Matt. 13:24-25, 38-39, 47. He ulkokullailevat. He naamioituvat ja pääsevät usein virkaan ja arvoihin Jumalan kansassa. Matt. 7:15. Mutta he eivät ”huomaa”, miten turmeltuneet ovat päässeet Jumalan kansaan, vanhurskaitten joukkoon. He pysyvät aivan typerinä. He eivät käänny. He pysyvät itsepäisesti kiinni pahasta mielestään ja pahasta tekemisestään. He syövät, hävittävät ja etsivät Jumalan kansaa kuin pureskelsivät leipää. He ravitsevat itseään sillä, mikä kuuluu Jumalan kansalle. Hes. 34:1-10. 2 Tim. 3:3-8. 2 Piet. 2:12-19. Juuda 12-13. 2 Tim. 3:13. Niin oli Israelissa. Matt. 23:1-36. Niin on ja on aina oleva kristillisessä kirkossa. Ajattele paavia ja hänen papistoaan. Katso, kuinka Pietarin ennustus on joka aika toteutunut ja edelleen toteutuu. 2 Piet. 2:1-3. Tämänhän on itse Herra Jeesus sanonut, Matt. 24:11. He eivät huuda Herraa avuksi totuudessa, vaikka he esittävätkin pitkiä rukouksia. Matt. 23:14. 7:5. Siitä huolimatta, että he ovat vanhurskaitten joukossa, joiden luona on Jumala ja hänen sanansa, heidän korviinsa lankeavat nuo ukkosenjylinän sanat, niinpä he vapisevat pelosta, ja heidät valtaa kauhu läpi luiden ja ytimien. He eivät voi sitä torjua, mutta he eivät halua kääntyä. He tahtoisivat saattaa häpeään kurjien neuvon ja tehdä tyhjäksi monta seikkaa, joita vanhurskaat, tosi uskovat,

jumalattomien häpäisemät uskovat, haluaisivat tehdä Jumalan kunniaksi. Olkoonkin niin, Herra on kuitenkin kurjien turva.

Huomaatko, miten maailmassa käy? Näetkö, kuinka täysin turmeltunut on koko ihmiskuku? On vain vanhurskasten, Jumalan armosta Kristuksessa pelastettujen sukukunta, Jumalan kansa. Ja se on vankina turmeltuneen ihmiskunnan keskellä.

”Kuka antaa Siionista pelastuksen Israelille! Kun Herra palauttaa kansansa karkotetut, silloin Jaakob riemuitsee, Israel iloitsee.” Ps. 14:7. Apu tulee. Se tulee Siionista, sillä Herra on Siionissa. Herra vapauttaa vangitun kansansa. Hän teki sen, kun tuli ihmiseksi ja kun hän lähetti palvelijansa Martti Lutherin? Hän teki sen, kun hän antoi lännen maahan (USA:han) sanansa saarnalle vapauden? Ja hän on tekävä sen kaikessa täyteydessään, kun hän tulee tuomitsemaan elävät ja kuolleet. Silloin hänen kansansa on riemuitseva ja ikuisesti iloitseva. Aamen.

Carl Manthey-Zorn
– Psalmi 1–42

Kristus asuu sydämissämme

Rakkaat veljet ja sisaret, Jeesuksen nimessä!

Jeesus Kristus itse meni omasta vapaasta tahdostaan Jerusalemiin ja tuli tähän kaupunkiin, jossa Hän antoi itsensä uhrattavaksi meidän sijastamme! Siellä Hän myös nousi kuolleista ja astui ylös taivaaseen – ja on tuleva takaisin tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. Kristuksen toinen tuleminen tapahtuu juuri silloin, kun ihmiset tuudittuvat turvallisuuden tunteeseen ja vähiten odottavat sitä!

Mutta me kristityt odotamme sitä emmekä tahdo olla valmistautumattomia Jeesuksen toiseen tulemiseen.

Sen tähden auttakaamme toisiamme pysymään uskossa, rakentakaamme toinen toistamme ja toisinaan myös nuhdelkaamme toisiamme (1 Tess. 5).

Olemme valmiit Kristuksen toiseen tulemiseen silloin, kun Jumalan laki on paljastanut meille syntimme ja evankeliumi, Sana ja sakramentti ovat puhdistaneet meidät siitä ja vahvistaneet meitä: sillä meillä on lunastus Kristuksen veren kautta, Hänessä meillä on syntien anteeksisaaminen (Ef. 1:7).

Sen tähden jokaiselle meistä on kaikkina elämämme päivinä äärimmäisen tärkeää se, mihin apostoli kehottaa Efeson seurakuntaa: että Kristus asuisi uskon kautta teidän

sydämissänne. (Ef. 3:17).

On tärkeää, että Kristus asuu sydämissämme!

Vain näin olemme valmiit Kristuksen toiseen tulemiseen.

Niin kauan kuin tuomiopäivä ei ole vielä koittanut, niin kauan kuin ihminen vielä elää, on vielä aikaa tarttua Jumalan sovituksen ja armoon uskon kautta Jeesukseen Kristukseen – tämä koskee myös seurakunnan jäsentä, joka on antanut kiusaukselle periksi ja sitten jonkin aikaa kieltäytynyt tekemästä parannusta siitä synnistä; hänkin voi jälleen sovittua Jumalan kanssa.

Siksi Kristus huutaa jokaiselle syntiselle, niin kauan kuin tälle ihmiselle vielä on armon aika: *"Katso, minä seison ovelta ja kolkutan!"*

Me kuulumme jo Hänelle, koska Hän tarttui meihin kasteessamme, teki meidät lapsikseen ja antoi meille uskon.

Tämä on Jumalan pyhä tahto meitä kohtaan: että Kristus asuisi uskon kautta teidän sydämissänne. (Ef. 3:17).

Hän on jo täyttänyt tämän sanan meissä: *"Jos joku rakastaa minua, hän pitää minun sanani, ja minun Isäni rakastaa häntä, ja [me] tulemme hänen luokseen ja jäämme hänen luokseen asumaan."* (Joh. 14:23).

Kristus asuu jokaisen uskovan sydämessä.

Mutta perkele pyrkii suurella kavaluudella siihen, että rakastaisimme jälleen syntiä enemmän kuin Kristusta ja niin työntäisimme Kristuksen pois sydämistämme – ja kun Jumalan sana meitä nuhtelee ja Kristus kolkuttaa sydämemme ovelle, perkele tahtoo, että torjuisimme Kristuksen emmekä päästäisi Häntä sisään.

Siksi Kristus lähestyy meitä päivittäin ja sanoo: *"Katso, minä seison ovelta ja kolkutan!"*

Kristus tulee evankeliuminsa kautta myös epäuskoisten luo – näin Hän kutsuu heitä tykönsä, jotta Jumalan palava viha kääntyisi pois heistä eikä heitä tuomittaisi iankaikkisesti.

Mutta Kristus tulee jatkuvasti myös meidän uskovien luo Sanassaan pitääkseen meidät yhteydessään, ettemme perkeleen kavaluuden ja petollisuuden vuoksi lankeai-

si takaisin vanhaan jumalattomaan luontoon.

Apostoli muistuttaa meitä nyt: *"olimme luonnostamme vihan lapsia kuten muutkin"* (Ef. 2:3).

"Vihan lapsi" on jokainen ihminen, joka ei vielä ole sovitettu Jumalan kanssa; sillä hän on perisyntiin sitoma, ja niin Jumalan viha riippuu hänen yllään ja Kaikkivaltiaan kauhea tuomio: *"Menkää pois luotani, te kirottut, siihen iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleilleen."* (Matt. 25:41), ja niin kuin Ilmestyskirjassa sanotaan: *"Joka ei ollut elämän kirjaan kirjoitettu, heitettiin tuliseen järveen."* (Ilm. 20:15).

Kristus sanoo: *"Mutta se, joka ei ole kuuliainen Pojalle, ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällään."* (Joh. 3:36).

Kristityn on helppo tulla jälleen *"vihan lapseksi"* oman syyllisyy-

tensä ja penseytensä kautta!

On puhdasta armoa, puhdasta rakkautta, elävän Jumalan puhdasta laupeutta, kun Hän sanoo nämä sanat meille Kristuksessa: *"Sillä, joka uskoo Poikaan, on iankaikkinen elämä."* (Joh. 3:36) ja *"joka uskoo häneen, sitä ei tuomita"* (Joh. 3:18), sillä: *"Hän on meidän syntiemme sovitus, eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien."* (1 Joh. 2:2) *"ja Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä."* (1 Joh. 1:7)

Koska Kristus tahtoo antaa nämä sanomattoman kirkkaat lahjat kaikille köyhille ja kurjille syntisille – ja säilyttää niissä ne, jotka jo ovat Jumalan lapsia – siksi Hän kolkuttaa ihmisten sydänten ovilla Sanallaan ja sanoo: *"Katso, minä seison ovella ja kolkutan!"*.

Kuka Hän on, joka kolkuttaa?

Kuka etsii pääsyä sydämiimme?

Hän, joka kolkuttaa, sanoo itsestään: *"Minä olen A ja O, alku ja loppu. Minä annan janoavalle elämän veden lähteestä lahjaksi"* (Ilm. 21:6).

"Minä" – maailman valkeus, *"minä"* – totuus, *"minä"* – elämä, *"minä"* – tie Isän tykö, *"minä"* – ainoa, joka voi sovittaa syntisen Jumalan kanssa, *"minä seison ovella ja kolkutan"*.

Hän kolkuttaa, kun ihminen kuulee Jumalan sanaa, kun syntiselle kerrotaan, mitä hänen tähtensä tapahtui Golgatan ristillä. Kristus kolkuttaa ja tahtoo asua tämän

syntisen sydämessä uskon kautta puhdistaakseen sen synnistä; Kristus tahtoo vahvistaa sitä ja varjella tämän ihmisen iankaikkiseen elämään.

Kristus kolkuttaa ensin sydämen ovea silloin, kun ihminen ei vielä kuulu Hänelle, kun ihminen on vielä ulkona maailmassa, kun hän ei vielä tunne Herraa ja on yhä perkeleen vanki, synnin kahleisiin sidottu, pahuuden tahdon lamauttama. Silloin Jeesus tulee vapauttamaan syntisen tästä orjuudesta.

Kymmenessä käskyssä Hän näyttää hänelle hänen kadotetun tilansa, kuinka kurja ihminen on iankaikkisen Tuomarin edessä.

Kristus johdattaa hänet kauheaan oivallukseen, että elävän Jumalan edessä ei ole ainoatakaan ihmistä, joka voisi kestää omalla elämällään, niillä teoilla, joita hän tekee tai jättää tekemättä.

Silloin ihminen ymmärtää, että Jumala hylkää ja kiroaa kaiken inhimillisen omavanhurskauden.

Silloin ihminen tajuaa, että hän tarvitsee syntisten Vapahtajan, että hän tarvitsee Vapahtajan.

Silloin Kristus sanoo tälle ihmiselle: *"Minä, minä olen Herra, eikä ole muuta pelastajaa kuin minä"* (Jes. 43:11). Ei ole muuta Vapahtajaa. Kristus sanoo tälle ihmiselle: *Avaa sydämesi ovet selkoselälleen!*

Minä olen sinun Lunastajasi, päästä minut sisään olemaan kansasi! Minä tahdon ja minä voin pelastaa sinut synnin kurjuudestasi! Minä olen kantanut sinun sairaute-

si, minä olen ottanut sinun kipusi päälleni.

Minut on haavoitettu sinun rikkomustesi tähden ja lyöty sinun syntisi tähden. Minä olen maksanut sinun velkasi, sovittanut sinun rangaistuksesi! Anna minulle elämäsi kurjuus, minä annan sinulle oman vanhurskauteni! Minussa sinä löydät levon sielullesi! Anna minun olla kanssasi, niin sinä saat olla minun kanssani iankaikkisesti!

Näin Kristus sanoo jokaiselle, joka tunnustaa syntinsä Jumalan edessä.

Mutta Herra Kristus ei kolkuta vain kerran elämässä. Muistakaamme nyt kuningas Daavidia, kuinka tämä uskollinen hurskas mies lankesi perkeleen viettelyksen kautta raskaaseen syntiin, aviorikokseen, murhaan, valheeseen ja petokseen! Sitten pitkien kuukausien jälkeen, kun Daavid eli pahan omantunnon kanssa, Herra Kristus tuli hänen luokseen sanassa, jonka profeetta Naatan saarnasi, ja kutsui häntä parannukseen.

Kun hän oli tunnustanut syntinsä, *"Daavid sanoi Naatanille: "Olen tehnyt syntiä Herraa vastaan." Naatan sanoi Daavidille: "Niin on myös Herra antanut syntisi anteeksi.""* (2 Sam. 12:13).

Se oli yksi niistä hetkistä, jolloin Vapahtaja lähestyi Sanassaan syntistä ja sanoi: *"Katso, minä seison ovella ja kolkutan!"*. Ja kun nainen, joka oli juuri tavattu aviorikoksesta, raahattiin Jeesuksen eteen ja hän seiso i Hän en edessään,

kaikkien avionrikkajien, varkaiden, murhaajien ja kaikkien muiden pahantekijöiden Vapahtajan edessä, hänen parannuksensa hetki oli tullut; hän tunnisti, kuinka Herra sanoi hänelle: *"Katso, minä seison ovella ja kolkutan"*. Kun hän tunnisti syntisyytensä ja Vapahtajansa, Jeesus sanoi hänelle:

"Mene, äläkä enää syntiä tee. ... Minä olen maailman valkeus. Se, joka minua seuraa, ei vaella pimeydessä, vaan hänellä on oleva elämän valkeus." (Joh. 8:11–12).

Ja kun apostoli Pietari oli kolmesti kieltänyt Herran ja hänen katseensa osui Jeesukseen, luemme: *"Herra kääntyi ja katsoi Pietariin"* (Luuk. 22:61). Se oli hetki, jolloin Jeesus tuli langenneen opetuslapsen sydämeen ja sanoi hänelle: *"Katso, minä seison ovella ja kolkutan!"*. Ja Pietari *"meni ulos ja itki katkerasti"* (Luuk. 22:62).

Näin armollinen Herra toimii yhä tänäänkin – Hän lähestyy langennutta kristittyä yhä uudestaan Sanassaan ja huutaa hänelle yhä uudestaan evankeliumissa: *"Katso, minä seison ovella ja kolkutan!"*.

Ja vaikka olisit langennut kaikin suurimpiin ja raskaimpiin synteihin, joita ihminen voi tehdä, olisit sinäkin kokenut monta kertaa, että Jeesus kutsui sinua takaisin – ja silti lankesit jälleen.

Mutta sinun Vapahtajasi ei jätä sinua; rakkaudessaan Hän tulee luoksesi jälleen ja sanoo sinulle jälleen armollisen sanansa: *"Katso, minä seison ovella ja kolkutan!"*.

Apostoli Paavali kehottaa meitä, ettemme halveksisi Jumalan hyvyyden, kärsivällisyyden ja pitkämielisyyden rikkautta, sillä Hänen hyvyytensä vetää meitä parannukseen (Room. 2:4).

Niin, Jumalan hyvyys loistaa meille niin kauan kuin armon aika vielä kestää, niin kauan kuin elämme; siksi Jumalan sana sanoo meille: *"Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydämiänne."* (Hepr. 3:15). Hän kolkuttaa – toisinaan nuhdellen, toisinaan kurittaen, toisinaan varoittaen, toisinaan lohduttaen.

Hän tahtoo tulla sydämiimme yhä uudestaan, yhä voimallisemmin, yhä täydellisemmin; Hän tahtoo voittaa sydämemme yhä syvemmin, että olisimme kokonaan Hänelle pyhitetyt, että tulisimme yhä pyhemmiksi.

Hän tahtoo tehdä jokaisesta sydämemme nurkasta asuinsijansa, Hän tahtoo kaunistaa sydämemme aarteillaan ja Hän tahtoo antaa meille voimaa perkeleen juonia ja valheita vastaan.

Jos Kristus ei olisi ollut meille niin uskollinen, pitäen meitä kädessä ja väsymättä kutsuen meitä takaisin luokseen, kun olimme langenneet pois, meistä olisi jo kauan sitten tullut jälleen vihan lapsia, perkeleen ja synnin orjia ja iankaikkisesti kadotettuja! Sen, että sinä ja minä olemme yhä uskossa, että olemme yhä kristittyjä, vaikka olemme tehneet syntiä omaatuntoamme vastaan ja vaikka meissä on

niin paljon valitettavaa heikkoutta, me olemme velkaa yksin Hänelle, joka rakastaa syntistä koko sydämeästään.

Kun kiusaus tuli, kun saatana maalasi synnin pieneksi ja siitä saatavan ilon suureksi – eikö Jeesus silloin seissyt ovelta ja kutsunut meitä: *"Älkää rakastako maailmaa älkääkään sitä, mikä on maailmassa. Jos joku rakastaa maailmaa, Isän rakkaus ei ole hänessä"?* (1 Joh. 2:15)

Kun olit ahdistuksessa ja pelossa ja luulit sortuvasi, kun koetukset ja kiusaukset olivat liian ylivoimaisia, eikö Hän kolkuttanut ja sanonut sinulle: *"älä pelkää, sillä minä olen kanssasi. Älä arkaile, sillä minä olen Jumalasi: vahvistan sinua, autan sinua, tuen sinua vanhurskauteeni oikealla kädellä"?* (Jes. 41:10)

Hän kolkutti ovellesi arjen keskellä, jokapäiväisen elämän harmaudessa, alakuloisuutesi laaksoissa, tehtäviesi levottomuudessa ja stressissä, muistutti sinua ja vahvisti sinua, ettet sielläkään kieltäisi Häntä, Herraasi, – ettet missään olosuhteissa etkä milloinkaan unohtaisi Häntä. Hän tulee myös tänään: *"Katso, minä seison ovelta ja kolkutan"*. Raamattu sanoo meille: *"Nostakaa päänne, te portit, nostakaa päänne, te ikuiset ovet, kunnian kuninkaan käydä sisälle!"* (Ps. 24:7). Vastatkaamme siis Hänelle: *"Tule, oi Vapahtajani Jeesus Kristus, sydämeni ovi on sinulle avoinna. Oi Herra, tule sisään armollasi ja hyvydelläsi."*

"Pyhä Henkesi johtakoon meitä ja näyttäköön meille tien iankaikkiseen autuuteen.

"Sinun nimellesi, oi Herra, olkoon iankaikkinen ylistys ja kunnia." Tämän erityisen työn, oven avaamisen Hänelle, tekee Pyhä Henki Jumalan Sanan kautta, kun me sitä kuulemme. Siksi Jeesus sanoo: *"... jos joku kuulee minun ääneni..."* Tämän Hänen äänensä kautta, Hänen evankeliuminsa kautta, virtaa meihin tarvittava voima, niin että voimme todella avata oven Hänelle. Sillä juuri tässä Hänen suuri hyvyytensä ja armonsa tulee näkyviin: vanha luontomme lukitsee sydämemme ovet Häntä vastaan.

"Katso, minä seison ovella ja kolkutan. Jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, minä käyn hänen tykönsä sisälle..." Silloin, jos emme tietoisesti ja tahallisesti sulkeudu, ovi murtuu auki ja Hän muuttaa sydämeemme.

Jeesus sanoo: *"Jos joku rakastaa minua, hän pitää minun sanani, ja minun Isäni rakastaa häntä, ja [me] tulemme hänen luokseen ja jäämme hänen luokseen asumaan."* (Joh. 14:23). Jumala Isä ja Jumala Pyhä Henki asuvat Herran Kristuksen kanssa sydämissämme uskon kautta, Hän, kolmiyhteinen Jumala!

Mutta mikä ero tässä onkaan: kun muuten vieras tulee luoksemme ja odottaa, että me kestitsemme häntä, Jeesus sanoo: *"Minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun*

kanssani".

Herra itse tahtoo olla vieraamme, joka tarjoilee meille ja ravitsee meitä! Hän asettaa etemme herkkulliset antinsa ja tarjoaa meille syntien anteeksiantamuksen; Hän asettaa etemme Jumalan armon, rauhan Luojamme kanssa ja kutsuu meitä ottamaan sen vastaan lahjaksi! Silloin saat iloita apostolin ja kaikkien todellisten kristittyjen kanssa: *"Koska meidät on siis uskosta vanhurskaiksi julistettu, meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta myös olemme uskossa saaneet pääsyt tähän armoon, jossa seisomme, ja kerskauksenamme on Jumalan kirkkauden toivo"* (Room. 5:1–2).

Siellä me vietämme Hänen kanssaan ehtoollista ilojuhlana, istuen Hänen pöydässään kaikkien uskovien kanssa, niin kuin Jeesus sanoo: *"monet tulevat idästä ja lännestä ja aterioivat Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa taivasten valtakunnassa,"* (Matt. 8:11). Ja Hän on mennyt ennen meitä taivasten valtakuntaan näillä sanoilla: *"Minun Isäni kodissa on monta asuntoa... mutta te näette minut. Koska minä elän, tekin elätte."* (Joh. 14:2, 19).

Hän elää ja me saamme elää myös – Hänen kanssaan!

Tämä on Hänen armollinen tahdonsa meitä kohtaan – tämä on meidän ilomme ja lohdutuksemme! Amen.

pastori Jānis Dimza

Lyhty kädessä

*Sinun sanasi
on minun jalkaini
lamppu ja valkeus
minun tielläni.*

(Ps. 119:105)

Maalla lapsuuteni aikoina oli lyhty välttämätön. Sen valossa tehtiin askareita illoin ja varhain aamulla. Lyhty kädessä kuljettiin mutkaisia polkuja ja huonoja teitä pimeinä iltoina. Psalmistalle tämä myös oli tuttu kokemus ja hän soveltaa sen hengellisiin asioihin sanoen: *"Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu ja valkeus minun tielläni."*

Lyhty ei kuljettaessa valaisut tietä pitkälle eteenpäin. Sen valossa näki ottaa vain askeleen kerrallaan. Samoin sanoo psalmista: *"Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu."* Ei se valaise ensi vuoden, eikä edes huomispäivän kulkua, vaan nyt kuljettavaa tietä askel askeleelta. Toisin sanoen, Jumalan sana on nykyhetkeä, nyt

elettävää elämäni varten. Ilman sanan lyhtyä haparoimme pimeässä. Järjen silmä ei näe ja luonnollinen vaisto ei riitä valaisemaan tietämme, että jalkamme ei liukastuisi. Emme kykene ratkomaan ongelmia, selvittämään sotkuvyyhtejä, tekemään ratkaisuja ja asioimaan ymmärtäväisesti päivittäin ilman Jumalan sanan valoa.

Kun psalmista sanoo, että sana on *"valkeus minun tielläni"*, hän tunnustaa, ettei hänellä ole muuta valoa kuin Jumalan sana. Se on valona juuri hänen tiellään. Meillä on myös itse kullakin omat ongelmamme ja kysymyksemme, omat valintamme ja vaikeutemme, omat ilomme ja surumme, kykymme ja mahdollisuutemme. Juuri näi-

den askeleiden ottamisessa me tarvitsemme päivittäin Jumalan sanan valkeutta. Ja Raamattu puhuu kaikille — isille ja äideille, puolisoille ja lapsille, nuorille ja vanhoille. Ei ole ihmiselämässä mitään kysymystä eikä kiusausta, eikä mitään vaikeutta eikä vaivaa, johon Jumalan sana ei voi luoda valoa. Raamattu löytää meidät olipa kohtalomme mikä tahansa. Se osoittaa jokaisessa käänteessä oikean suunnan.

Mutta kysymys ei olekaan siitä, kykeneekö tämä lyhty valaisemaan tietämme askel askeleelta. Kysymyksessä on tämän lyhdyn valossa kulkeminen. Psalmista sanoo: *"Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu"*. Sen valossa hän vaelsi. Me valitettavasti jokapäiväisen elämämme asioissa niin usein unohdamme etsiä ohjetta Jumalan sanasta. Olkoon oppia, toimintaa tai yksityistä elämäämme koskeva asia, aina löytyy oikea neuvo Jumalan sanassa. Meidän tulee siis olla opetuslapsia, joita Pyhä Henki saa joka päivä opettaa Jumalan sanalla. Maailmassa on niin paljon älytöntä. Ihmisneuvot ovat ristiriitaiset, ihmisviisaus on usein hulluutta ja maailman meno kuin mielisairaiden tempauksia. Eräs uskova sanoikin, että hänen täytyy lukea Raamattua ahkerasti, että pysyisi tolkkulla, so. oikealla ymmärryksellä. Psalmista sanoo: *"Kun sinun sanasi avautu-*

vat, niin ne valaisevat ja antavat yksinkertaiselle ymmärrystä" (Ps. 119:130).

Mutta Raamattu ei ole ainoastaan luotettava neuvonantaja näissä ajallisen elämämme asioissa. Pyhien kirjoitusten päätarkoitus on siinä, että ne *"voivat tehdä sinut viisaaksi, niin että pelastut uskon kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa"* (2 Tim. 3:15). Ne aina osoittavat iäti riittävää uhria syntiemme edestä Jeesuksen sovinotyössä. Ne aina teroittavat meille Kristuksen tahratonta vanhurskautta, johon me uskossa pukeudumme. Ne alati vakuuttavat: Armosta te olette pelastetut uskon kautta; se on Jumalan lahja! Sana vahvistaa uskoamme joka päivä, tekee meitä Hengessä palaviksi, rukouksissa kestäviksi ja rakkauksessa alttiiksi kaikkeen hyvään. Ja kun otamme viimeisen askeleen ja astumme ajan rajojen yli, niin sana valaisee tien, jota Jeesus on edellä kulkenut. Jeesus itse on siinä sanassa. Sen tähden se sana on elävä ja voimallinen; se on pelastava, autuas sana *"Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu ja valkeus minun tielläni."*

G.A. Aho
– Tiedän Lunastajani elävän

Maailmankaikkeuden ikä

Raamatun mukaan taivaan ja maan sekä kaiken elävän luominen kesti kuusi päivää. Jeesus ilmoitti tulevasta maailmasta: *"Minun Isäni kodissa on monta asuinsijaa. Jos ei niin olisi, sanoisinko minä teille, että minä menen valmistamaan teille sijaa? Ja vaikka minä menen valmistamaan teille sijaa, tulen minä takaisin ja otan teidät tyköni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen."* (Joh. 14: 2–3) Tulevan, uuden maailman ja taivaan luominen ei tule kestämään miljardeja vuosia. Jeesuksen ilmoituksen mukaan hän on niitä valmistelemassa. Tietokoneet ja satelliittipuhelimet ovat monelle päivittäisiä työvälineitä. Usein uuden ohjelman pulmana ovat ohjelmointivirheet. Me ymmärrämme sen, että monimutkaiset toteutukset vaativat jopa kymmenien tuhansien ihmisten työpanoksen ja vuosien testaukset. Kun kaikki on todettu hyväksi, ohjelmoitu tiedosto otetaan käyttöön ja ruudulle ilmestyvät valmiit parametrit. Kun Jumala toteutti oman suunnitelmansa ja kutsui aineen sekä energian käyttöönsä, Hän teki ohjelmansa mukaan maailmankaikkeuden, maailman ja elämän kuuden päivän aikana. Hän loi maailman kaikkineen sekä taivaat valmiina toimivina kokonaisuuksina. Ensimmäiset ihmiset, Aadam ja Eeva luotiin aikuisiksi - ei vastasyntyneiksi tai alkusoluiksi. Taivaan ilmiöt luomisen jälkeen olivat samat kuin nyt - lukuunottamatta lankeemuksen aloittamaa rappeutumista: *"Muinoin sinä perustit maan, ja taivaat ovat sinun käsialasi. Ne katoavat, mutta sinä*

pysyt, ne vanhenevat kaikki kuin vaate; sinä muutat ne, niin kuin vaatteet muutetaan, ja ne muuttuvat." (Ps. 102:26–27) Tätä ilmoitusta kuuden päivän luomisajasta emme hyväksy oman vähäpätöisyytemme vuoksi. Väitämme vain, että Jumala ei siihen pysty vaan tarvitaan miljardeja vuosia, evoluution, sattumat ja mutaatiot.

Onko maailmankaikkeus muuttunut?

Kun vedenpaisumuksen jälkeisen maailman ensimmäiset tähtien tarkkailijat havainnoivat tähtiä, oli tähtitaivas samanlainen kuin 1500 vuotta myöhemmin. Silloin sitä havainnoivat kreikkalaiset. Lähes 500 vuotta myöhemmin Ptolemaios tutki kirjakääröjä ja taivasta. Hän piirsi tarkkoja ympyröitä taivaan kappaleiden liikkeille ja samalla uskoi entisten tietelijöiden näkemyksiin, että Maa on kaiken keskus, jonka ympäri muut taivaankappaleet liikkuvat.

Noin tuhat vuotta myöhemmin kaukoputken omistaneet tutkijat tulivat siihen tulokseen, että aurinkokunta pyöriikin auringon ympäri. Näin uskotaan myös tänään. Maailmankaikkeus on pysynyt samana. Vain ihmisen tarkkanäkö on parantunut tekniikan avulla. Oletamme tähtien ja planeettojen liikkeistä enemmän. Mutta universumi on edelleen sama kuin neljä tuhatta vuotta sitten. Olemme pystyneet parantamaan tänä aikana maailmankaikkeutta? Ovatko viisaat tähtien tarkkailijat pystyneet vaikuttamaan maailmankaikkeuden liikkeisiin? Jos ei tutkimuksilla, väitelyillä, vanhan eikä uuden inkvisition toiminnalla ole ollut merkitystä, on kysyttävä hienovaraisesti: *"Onko tähtiin kurkoittelu ja taivaan tapahtumien menneisyyden sekä tulevien ilmiöiden selittäminen työtä, jonka varjolla voimme unohtaa meille alun perin annetut tehtävät?"*

Ihmisen tehtävä maailmassa

Raamatussa Jumala määrittelee ihmisen vastualueen ja tehtävän: *"Ja Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen, Jumalan kuvaksi hän hänet loi; mieheksi ja naiseksi hän loi heidät. Ja Jumala siunasi heidät, ja Jumala sanoi heille: "Olkaa hedelmälliset ja lisääntykää ja täyttäkää maa ja tehkää se itsellenne alamaiseksi; ja vallitkaa meren kalat ja taivaan linnut ja kaikki maan päällä liikkuvat eläimet." (1 Moos. 1:27–28)*

Kristityn huoli lähimmäisestä

Maailman luomisesta lähtien olemme kärsineet siitä, mitä kaikkea ihmisen pahuus ja itsekkyyys on

saanut aikaan. Tämä sisäänrakennettu toisiinsa kohdistuva ominaisuus siirtyy perimän mukana seuraavalle sukupolvelle. Pahuuden ilmenemisen voi katkaista vain usko hyvyyteen ja anteeksiantoon. Mutta tämä kristillinen maailmakuva on kauhistus niille, joille materialistinen maailmakuva ja usko vahvemman oikeuteen, on ainoa oikea. Kun kristityt kautta aikojen ovat tarkkailleet luontoa ja taivaan tähtiä, he ovat nähneet niissä Jumalan suuruuden. Taivaat julistavat Jumalan kunniaa, taivaanvahvuus ilmoittaa hänen kättensä tekoja. (Psalmi 9:2) Raamatussa kerrotaan tähtien tarkkailijoista: *"Kun Jeesus oli syntynyt Juudean Beetlehemissä kuningas Herodeksen aikana, niin katso, tietäjiä tuli itäisiltä mailta Jerusalemiin, ja he sanoivat: "Missä on se äsken syntynyt juutalaisten kuningas? Sillä me näimme hänen tähtensä itäisillä mailla ja olemme tulleet häntä kumartamaan." (Matt. 2:1–2) Nykyiset avaruuden tutkijat havainnoivat tähtien ja galaksien paljoutta ja uskovat kaiken syntyneen sattumien ja luonnonlakien vastaisten tapahtumien seurauksena. Avaruuden tutkiminen on kallista. Mutta niille, jotka avaruutta kuvaavat, selittävät ja tulkitsevat, se on tuottoisaa ja tuo mukanaan vaikutusvaltaa. Maailma ei siis ole tässä mielessä muuttunut siitä, kun Nooan perilliset alkoivat rakentaa taivaaseen asti ulottuvaa torniansa.*

YHTEYSTIEDOT

**Helsingin seurakunnan
pastori:** Jānis Dimza

STLK:n internetsivut:
www.luterilainen.com

Pyhäkoulun internetsivut:
www.luterilainen.com/pyhäkoulu

Tampereen seurakunnan esimies:
Timo Virolainen
puh. 044 547 9564
timo.virolainen@enercotek.fi
Papinkatu 5D 64, 33200 Tampere

LUTERILAISEN MAKSUTIEDOT VUONNA 2026

Pyydämme maksamaan Luterilainen-lehden vuoden 2026 vuosikerran ilman erillistä laskun lähetystä. – *Luterilaisen toimitus*

Maksettava summa: 25 € kotimaa / 35 € ulkomaat

Maksetaan tilille: FI71 5730 0821 3936 14

Maksun saaja: SUOMEN TUNNUSTUKSELLINEN
LUTERILAINEN KIRKKO

tai MobilePaylla: numeroon #16202 tai QR-koodilla

Etsimme nuoria miehiä ja varttuneempiakin, jotka ovat halukkaita pyhään saarnavirkaan

Etsimme nuoria miehiä ja jo varttuneitakin, jotka tuntevat sydämessään kutsumusta ja kiinnostusta pyhään saarnavirkaan. Pääasia on, että heillä on halu toimia sielujen pelastamiseksi ja että heillä on kiinnostus Jumalan sanaan ja luterilaiseenoppiin. Kirkkomme antaa heille opetusta ja käytännön harjoitusta, jonka jälkeen heitä voitaisiin esittää seurakunnille kutsutaviksi pastorin virkaan.

Jos tunnet sydämessäsi, että Jumala vetää sinua pastorin elinikäiseen kutsumukseen, ota yhteyttä: Timo Virolainen, 044 547 9564.

Raamattu sanoo: ”*Varma on tämä sana: jos joku pyrkii kaitsijan virkaan, hän haluaa jaloön toimeen.*” (1 Tim. 3:1)

**SUOMEN
TUNNUSTUKSELLINEN
LUTERILAINEN
KIRKKO**

Lisätietoja, muutoksia ja muiden paikkakuntien tilaisuuksia ilmoitamme verkkosivuillamme:
www.luterilainen.com/osallistu

TOIMINTATIIETOJA

Tampere, Marttala, Hämeenpuisto
39 A.

- Ehtoollisjumalanpalvelus (pastori Jānis Dimza) **su 14.6. klo 11.**
- Ehtoollisjumalanpalvelus (pastori Jānis Dimza) **kotitilaisuutena su 31.5.2026 klo 15:45 HUOM. kellonaika ja paikka!**

Raamattuleirit

Lasten- ja aikuistenleiri järjestetään Siitamassa **keskiviikosta 8.7. sunnuntaihin 12.7.2026.** Leirit alkavat keskiviikkona 8.7. iltapäiväkahvilla klo 14:00 ja päättyvät pastori Jānis Dimzan pitämään konfirmaatiojumalanpalvelukseen sunnuntaina alkaen klo 11:00.

Rippikoulu alkaa jo maanantaina 6.7.2026.

Leirille ilmoittautumisia tarvitaan ruokatilauksia varten viimeistään **29.6.2026 mennessä.** Ilmoittautumiset Eeva Voimalle sähköpostitse osoitteeseen etunimi.sukunimi@gmail.com. Ilmoita myös mahdolliset ruoka-ainerajoitukset.

Leirimaksu on aikuisilta 150 €/koko leiri tai 40 €/vrk. Alle 15-vuotiaille ja rippikoululaisille leiri on ilmainen. Leirimaksu suoritetaan Tampereen srk:n tilille FI74 57000220 0405 23, maksun viite 1708.

TERVETULOA!

Orivesi, Siitaman leirikeskus

- Siitaman leirikeskuksen talkoot pidetään **la 6.6.2026** alkaen **klo 10.00.**

. AYQ2

LHT-Posti Oy
Posti Green

Sisällys:

Hän ohjaa minut oikealle tielle nimensä tähden, Martti Luther . . .	122
Herran nimi, Martti Luther	123
Hän on noussut ylös, Jānis Dimza	125
Evangeliumin jumalallinen alkuperä, Luther ja evankeliumi.	130
Jeesuksen ystävät, G.A. Aho	132
Jeesus viittaa VT:n tapahtumiin, Markku Särelä	137
Mitä ymmärretään lunastuksella, Markku Särelä	138
Tutkikaa kirjoituksia, C.F.W. Walther	140
Lapsikaste perustuu Raamattuun, Markku Särelä	142
Virsi 213.	143
Rakkaat veljet ja sisaret Jeesuksessa Kristuksessa! Jānis Dimza . . .	144
Vaeltakaa rakkaudessa, Martti Luther	149
Psalmi 4: Oppi ihmiskunnan turmeluksesta... C. Manthey-Zorn. .	150
Kristus asuu sydämässämme, Jānis Dimza	152
Lyhty kädessä, G.A. Aho	158
Maailmankaikkeuden ikä, Kimmo Pälikkö	160
Ilmoitukset ja toimintatiedot	162

SEURAKUNTIEN TILINUMEROITA:

Kansi: Kalasaalis
Kimmo Pälikkö

Tampere - FI74 5700 0220 0405 23

Maksun saaja: TAMPEREEN TUNNUSTUKSELLINEN LUTERILAINEN SEURAKUNTA

Helsinki - FI75 1270 3000 0189 73

Maksun saaja: HELSINGIN TUNNUSTUKSELLINEN

Kirkkokunta, Luterilainen-lehti, kirjamyynti ja lahjoitukset:

FI71 5730 0821 3936 14

Maksun saaja: SUOMEN TUNNUSTUKSELLINEN LUTERILAINEN KIRKKO

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Tilaushinta 2026: Kotimaassa 25 € vuosikerta, ulkomaille 35 €

Toimitus: Vt-päätoimittaja Kimmo Pälikkö, kimmo.palikko@kp-art.fi

Taitto: Viestipaino, **Kuvitus:** Kimmo Pälikkö

Lehden tilaukset ja osoitemuutokset voi tehdä lähettämällä sähköpostin osoitteeseen tiedotteet@luterilainen.com.

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com